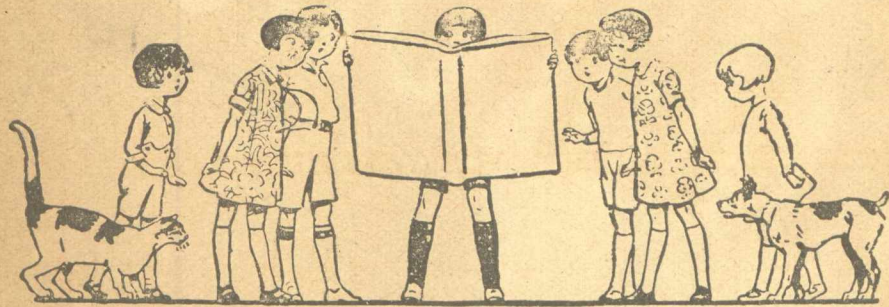

ΤΑ
ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ

ΔΡ. 3

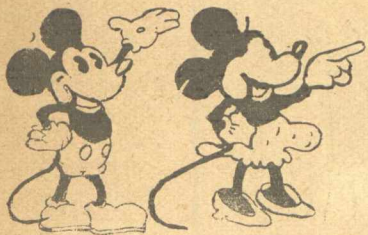

— *Διάβαζε σὺ δὲ δυνατὰ νὰ σ' ἀκοῦμε ὄλοι μας:
εἶνε σογὸν ὠραῖο διήγημα...*

Παιδιά!

Παρακολουθήστε

κάθε Κυριακὴ

*Πρωτὶ τὶς Παιδικὲς
Παραστάσεις τοῦ
Ἑνδέσμου στὸ θέατρο
«Τρις».*

* ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ *

ΑΘΗΝΑΙ

Σάββατον 25 Μαρτίου 1933
*Έτος Α'—*Αριθ. φύλλου 1
Τιμὴ φύλλου Δρχ. 3

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ:

ΑΛΕΞ ΜΑΥΡΟΓΕΝΗ
ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΛΟΥΡΙΩΤΗ
Γραφεῖα: Πινδάρου 30

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ

*Εσωτερικῆ . . . Δρχ. 75
*Ἐξωτερικῆ . . . Σελίνια 10
*Ἀμερικῆς . . . Δολλάρια 2

25 ΜΑΡΤΙΟΥ

ΚΑΙ τότε παιδιά! "Αλλά σὲ καράβια μούτσοι καὶ ἄλλα τσοπανόπουλα στὰ βουνά. Στὰ λίγα σκολειὰ ποῦχαν τὰ κεφαλοχώρια, πηγαίναν μόνο ὅσα εἶχαν τὸ τρόπο ἀπὸ τὰ παιδιά. Μὰ ὅμως ὅσο λιγοστὰ καὶ ἂν ἦσαν τὰ σκολειὰ αὐτά, κρύβαν μιὰ μεγάλη ζωὴ, ποὺ ἀπὸ μέσα κεῖ ξεπήδαγε στὰ Ἑλληνόπουλα ὅλα καὶ στοὺς μούτσους καὶ στὰ τσοπανόπουλα καὶ σ'αὐτὰ ἄκόμα τὰ παιδιά ποὺ δὲν εἶχαν πάει στὰ σκολειὰ.

Καὶ στὶς πλώρες τῶν καραβιῶν καὶ στὰ βουνά κάτω ἀπ' τὰ πεῦκα, ὅταν οἱ μούτσοι καὶ τὰ τσοπανόπουλα μαζεῦόνταν νὰ ξεκουραστοῦν, ὅμοια λόγια, ὅμοια τραγούδια καὶ ἱστορίες λέγαν τὰ παιδιά, ποὺ ἀκουστὰ τᾶχαν ἀπὸ τὰ σκολειὰ.

Μαραθῶνες καὶ Σαλαμίνες, οἱ Ἀλέξανδροι καὶ οἱ Ἀκρίτες, μὲ τὴν Ἀγία Σοφία τῆς Πόλης καὶ μὲ τὰ παληκάρια τῆς Ρούμελης καὶ τοῦ Μωριά, σὲ τραγούδια καὶ σὲ ἱστορίες ἦσαν τὰ λόγια ποὺ λέγαν τὰ παιδιά, ὅτις πλώρες καθισμένα καὶ στῶν βουνῶν τὰ πεῦκα κάτω ἀπ' τὸν Ἴσκιον τὸν πυκνόν.

Καὶ τὰ χρόνια ἔτσι περνοῦσαν καὶ τὰ Ἑλληνόπουλα γινόνταν ἄντρες, μὲ μιὰ σκέψη πάντα, πῶς νὰ ξαναβροῦνε πάλι τὴν παληὰ ἐλεύθερη ζωὴ, ποὺ στὰ σκολειὰ κρυφὰ μιλοῦσαν οἱ δασκάλοι.

Καὶ ἦρθε ἕνας καιρὸς, ποὺ ξέσπασαν τὰ Ἑλληνόπουλα, ποῦχανε γίνεαι πιά ἄντρες. Καὶ ξεπήδησε μὲς ἀπ' τὸ ξέσπασμα αὐτό, ἕνας κόσμος ἀπὸ Μιασούληδες καὶ Κανάρηδες, Καραϊσκάκηδες καὶ Κολοκοτρωναῖους, Τζαβέλλαινες καὶ Μπουμπουλίνες, ποὺ μὲ μιὰ ψυχὴ καὶ μιὰ καρδιά, πῆραν τουφέκια καὶ σπαθιά μέσα ἀπ' τοὺς κρυφῶνες ποὺ χρόνια ἦταν χωμένα καὶ, κρατῶντάς τα γερά, βροντοφωνῆσαν: ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ!

Κι' ἀντιλαλήσαν τὴ μεγάλη αὐτὴ φωνὴ ὅλα τὰ ἑλληνικὰ βουνά κ' οἱ θάλασσες τοῦ Αἰγαίου. Κι' ὁ ἀντίλαλος ξεχύθηκε σ' ὅλο τὸν ἄλλο κόσμο πέρα, γιὰ νὰ ξαναγυρίσει πίσω στὸ Ναυαρίνο. Καὶ ἦταν τὸ ξέσπασμα αὐτὸ ἢ ἐλευθεριὰ ποὺ δόσαν, μούτσοι καὶ τσοπανόπουλα, τὰ Ἑλληνόπουλα ποὺ εἶχαν ζήσει στὴ σκλαβιά.

Κλητ. 294/1933

Ἡ Τέχνη

Ο ΦΑΝΗΣ ΣΤΗΝ ΑΚΡΟΠΟΛΗ

Ὁ Φάνης εἶναι ἓνα ἔξυπνο χωριότοπουλο 14 χρονῶν, πού τελεῖ ὄνει κάθε χρόνο μὲ ἄριστα τὰ μαθήματά του. Τὰ μαῦρα μεγάλα του μάτια, π' ἀστράπτουν ὅταν σὲ κυττάζουν, θαρρεῖς πὼς σὲ ρωτοῦν ὅλη τὴν ὥρα νὰ τοὺς μάθῃ; καὶ καινούργιο. Κι' ἂν ἀνοίξῃ τὸ στόμα του, κι' ἀρχίσει τίς ἐρωτήσεις, πρέπει νὰ ξέρῃς πάρα πολλὰ γιὰ νὰ μὴν τὰ βρῆς σκοῦρα αὐτὸς Φάνης! Τρελλαίνεται νὰ μαθαίνει. Μὰ πῶς πολὺ ἀκόμη τρελλαίνεται νὰ δείχνῃ κείνα πού ἔμαθε. Ὅταν ἀρχίσεις νὰ τὸν ρωτᾷς κι' ἐσύ μὲ τὴ σειρά σου γιὰ ὅ,τι ἔμαθε στὸ σχολεῖο, τὸ ροδοκόκκινο πρόσωπό του ἀστράφτει ἀπὸ χαρὰ! Ἐξέρε πὼς δὲν θὰ μείνῃ μὲ κλειστὸ στόμα. Ἐνθουσιασμένη ἀπὸ τὴν πολυμάθεια καὶ τὴν ἔξυπνάδα του, φέτος τὸ καλοκαίρι πού πῆγε στὸ χωριό, τοῦπα νὰ μοῦ ζητήσῃ ὅ,τι δῶρο θέλει νὰ τοῦ κάμω γιὰ τὴν πρόοδό του.

— Ὁρκίσου, μοῦ λέει, πὼς δὲ θὰ μὲ γελάσῃς; Ὁρκίστηκα καὶ τὴν ἔπαθα σὰν τὸν Ἡρώδη κι' ἐγὼ.

— Τὸ μόνο, πού θέλω θείτσα μου, εἶναι νὰ μὲ πάρῃς μαζί σου στὴν Ἀθήνα, νὰ δῶ τὸν Παρθενῶνα. Αὐτὸ ἦταν πάντα τ' ὄνειρό μου.

Τὴν ἔπαθα. Ποιὸς μοῦλε νὰ ὀρκίζομαι τόσο εὐκόλα; Καλὰ πὺν δὲν εἶμαι βασιλιᾶς ἀλλοιώτικα αὐτὸς ὁ μικρὸς θάταν ἱκανὸς νὰ μοῦ ζητήσῃ σὰν τὴ Σαλώμη, τὸ μισὸ μου βασίλειο! Ὡς τόσο, ἐπειδὴ πρέπει νὰ τηροῦμε τὴν ὑπόσχεσή μας, πῆρα τὸν ἀνηψιὸ μου τὸν Φάνη στὴν Ἀθήνα. Μὲς τὸ βαπόρι ὅλο γιὰ τὸν Παρθενῶνα μοῦ μιλοῦσε! Μοῦλεγε γιὰ τὸν Περικλῆ, πού στὰ χρυσὰ χρόνια του χτίστηκε ὁ Παρθενῶνας, γιὰ τὸν Ἰκτινο καὶ τὸν Καλλικράτη, πού ἦσαν οἱ ἀρχιτέκτονες του καὶ γιὰ τὸ μεγάλο γλύπτη, τὸ Φειδία, πού ἐπιστατοῦσε στὴ δουλειά κι' ἔφτιαξε καὶ τὸ χρυσελεφαντίνιο ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς... Σὰν φτάσαμε στὴν Ἀθήνα, τὴν ἄλλη μέρα κι' ὅλας πρωτὶ πρωτὶ ἦρθε νὰ μὲ ξυπνήσῃ γιὰ τὴν Ἀκρόπολη. Τὶ μαγία! Στοιχηματίζω πὼς δὲν ἔκλεισε μάτι ὅλη τὴ νύχτα. Μὰ τὸ πῶς ἀστεῖο εἶναι πὼς σὰν ἀνεβήκαμε στὴν Ἀκρόπολη, δὲ θέλησε νὰ δῆ τίποτ' ἄλλο πρὶν ἀπὸ τὸν Παρθενῶνα! Μῆτε τὰ Προπύλαια μὲ τὰ κάτασπρα μάρμαρά τους, μῆτε τὸν ναὸ τῆς Ἀπτερου Νίκης, πού τὸν εἶχαμε καμαρώσει ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸν δρόμο, σὰν ἓνα χαριτωμένο κονκλιτικὸ σπιτάκι. Τράβηξε κατ' εὐθείαν ἐκεῖ πού τοῦ εἶχα δείξει τὸν Παρθενῶνα... Δὲς καὶ τὸ πῶς εἶχα νὰ δῆ πρώτα αὐτόν. Σκαρφάλωσε στὰ πέλματα σκαλοπάτια, χώθηκε ἀνάμεσα στὶς μεγάλες δωρικὲς κολώνες κι' ἀρχισε νὰ τίς μετρᾷ.

— Σωστές! Πῶς τὶς μεγάλες πλαινὲς πλευρὲς καὶ 8 στὶς στενές... Γύρω, γύρω κολώνες, μπρὸς καὶ πίσω σὲ δύο σειρές. Τὶ ὠραία; Μὰ πούναι τὸ ἄγαλμα θείτσα;

— Τὸ ἄγαλμα! Κρίμα σὲ σένα, Φάνη! Περιμένε νὰ δῆς τὸ ἄγαλμα μέσα στὸ ναὸ, ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια! ἢ δὲν ξέρεις πόσων χρονῶν εἶναι ὁ Παρθενῶνας;

— Ἐγὼ δὲν τὸ ξέρω; Σταθῆτε... Χτίστηκε τὸ 438 π. Χ. καὶ 1933 πού ἔχουμε τώρα γίνονται 2471 χρόνια! Τὶ κρίμα ὅμως νὰ μὴ σώζεται τὸ ἄγαλμα τοῦ Φειδία!!

— Κάτι σώζεται μικρὸ μου... Ἐνα μικρὸ ἀντίγραφο, πού τὸ βρῆκαν στὸ Βαρβάκειο καὶ βρισκεται τώρα στὸ Μουσεῖο. Θὰ πᾶμε μεθαύριο νὰ σοῦ τὸ δείξω.

Ἐτσι παρηγορήθηκε, ἀπὸ μάλιστα τοῦδειξα καὶ τὸ μέρος πού τῶχαν στήσει μεσ' τὸ ἀσκή, ἓνα τετράγωνο ἀπὸ σκοῦρες πλάκες πού ξεχώριζε ἀνάμεσα στὰ μάρμαρα τοῦ ναοῦ. Ἀξάφνα θέλησα νὰ τὸν πειράξω

— Κύτταξε, Φάνη, κεῖ κάτω! Οἱ Ἀρχαῖοι Ἑλληνες ἦσαν φαίνεται καὶ Χριστιανοί. Γιὰ δὲς ἁγίους ζωγραφισμένους στοὺς τοίχους.

Τὰ πονηρὰ παιδικὰ μάτια ἀστραψαν ἀπὸ ἐνθουσιασμό. Βοήξε τὴν εὐκαιρία νὰ μ' ἐκδικηθῆ πού τὸν ντροπίασα γιὰ τὸ ἄγαλμα.

— Δὲν τὰ ξέρεις καλά, θείτσα. Τοὺς ἁγίους τοὺς ζωγράρισαν στὴ Βυζαντινὴ ἐποχὴ, πού εἶχαν κόμει τὸν Παρθενῶνα ἐκκλησία τῆς Παναγίας!

Ἐπειδὴ ὁ μικρὸς ἀνηψιὸς μου, ζήτησε νὰ τοῦ δείξω τὸ δωμάτιο πού κρύβαν τοὺς θησαυροὺς οἱ Ἀθηναῖοι... Τοῦδειξα τὸ μέρος πού φαινόταν, τὸ χόριομα, ὕστερα ἀπὸ τὸ σηκό. Αὐτὸ τὸ μισὸ δωμάτιο ἦταν ὁ ἰδιαιτέρως θάλαμος, νὰ κρῶ τοὺς θησαυροὺς, ἄλλοι δὲν ἔπρεπε νὰ εἰσέλθουν. Ἐγὼ αὐτὸ τὸ λέ- ποῦμε, τῆς Παρθενᾶς θεᾶς, γι' αὐτὸ καὶ τὸ λέ- γανε Παρθενῶνα, ἀπ' αὐτὸ πῆρε τὸ ὄνομα ὅλος ὁ ναὸς... Ἐπειδὴ εἶδαμε τὸν Πρῶνο καὶ τὸν ὀπισθόδομο ἀνάμεσα στὶς κολώνες καὶ στοὺς τοίχους καὶ κατεβήκαμε μαζουρά-μαζουρά νὰ δοῦμε τὴν ἐντύπωση πού κάνει ὁ Παρθενῶνας.

— Κύτταξε, Φάνη μου, τὴν ἀρμονία στὶς γραμ- μὲς καὶ στὰ σχήματα!

Πόσο αὐτὸ τὸ μεγάλο κτίριο εἶναι ἐπιβλητικὸ, αὐστηρὸ, καὶ ὠραῖο χωρὶς νὰ εἶναι βαρὺ. Πόση μεγαλοπρέπεια κι' ἀπλότητα ἔχει ὁ Δωρικὸς ρυθ- μὸς του... Σοῦ δίνει τὴν ἐντύπωση πὼς εἶναι γερὸ καὶ στερεὸ χωρὶς νὰ χάνῃ μ' αὐτὸ τὴ χάρη καὶ τὴν ὁμορφιά του!

Ὁ Φάνης στεκόταν θαμπωμένος. Τόσα χρό- νια εἶχε ὀνειρευθῆ νὰ βρεθῆ μπροστὰ στὸ ναὸ

καί... τὰ μάτια του εἶχαν δακρῦσει ἀπὸ συγκί- νηση.

— Καλὰ λένε, πὼς δὲν ἔχει δεῦτερο τέτοιο ναὸ ὁ κόσμος!.. Ἀχ, θείτσα, νὰ ζούσαμε τότε πού ἦταν ἀκέρως καὶ νὰ τὸν καμαρώναμε στὴ γιορτὴ τῶν Παναθηναίων, τότε πού τὰ καλλίτερα κορί- τσια τῶν Ἀθηνῶν φέρναν τὸν πέπλο πούχαν ὑφάνει γιὰ τὴ θεά; Μ' ἀλήθεια, θεία, κάπου ἦταν ζωγραφισμένη ἢ πομπὴ τῶν Παναθηναίων..

Τοῦδειξα τὸν τοῖχο τοῦ ναοῦ πού γύρω-γύρω, ταινία ὀλοσκάλιστη ἢ «ζωφόρος» ἀναπαράστανε τὴν ἀθάνατη αὐτὴ τελετὴ. Στὸ πίσω μέρος μά- λιστα τοῦ ναοῦ σοῦζόταν ἓνα τμήμα τῆς μὲ τοὺς καβαλλάρηδες κι' ὁ μικρὸς Φάνης τὸ κύτταξε ὠρα πολλή.

Πήγαμε πάλι ἀπ' τὸ ἀνατολικὸ μέρος...

— Βλέπεις αὐτὸ τὸ τρίγωνο πού σχηματίζει ἡ στέγη; αὐτὸ λέγεται «ἀέτωμα» κι' εἶχε ὀλοσκά- λιστη ἐπάνω τὴ γέννηση τῆς Ἀθηνᾶς.

— Μὰ ἡ Ἀθηνᾶ δὲ γεννήθηκε! Πῆδηξε μ' ὅλα τῆς τὰ ὄπλα ἀπ' τὸ κεφάλι τοῦ Δία πού τὸ χτύ- πησε ὁ Ἡφαίστος.

— Ἀκριβῶς... Θὰ τὰ δῆς στὸ Μουσεῖο, αὐτὸ τὸ σπιτάκι πού βλέπεις ἐδῶ κοντὰ... Ἐκεῖ θὰ δῆς καὶ τῆς ἀέτωμα πούταν πίσω στὸ δυτικὸ μέρος καὶ πού παρᾶστανε τὴ φιλονικία τοῦ Ποσειδῶνα καὶ τῆς Ἀθηνᾶς.

— Ἐξέρω ξέρω! Ποιὸς θὰ δώσῃ τὸνομά του

* * * * *

Ἡ ΑΠΑΙΤΗΣΗ ἘΝΟΣ ΒΡΑΧΜΑΝΟΥ

Ἐχετε ἀκουστὰ βέβαια τί εἶναι τὸ σκάκι. Εἶναι ἓνα παιγνίδι πού παίζεται σὲ κάτι τε- τραγωνάκια, ἐξηντατέσσερα ὄλα-ὄλα, τὰ μισὰ ἄσπρα καὶ τ' ἄλλα μισὰ μαῦρα, χα- ραγμένα σὲ μιὰ πλάκα μ' αὐτὴ τὴ σειρά: ἓνα ἄσπρο, ἓνα μαῦρο, ἓνα ἄσπρο... Καὶ παίζεται μὲ κάτι πιόνια, -δύο βασιλιάδες, δύο βασιλίσσες, τέσσερους τρελλοὺς, τέσ- σερα ἄλογα, τέσσερους πύργους καὶ δεκάξη στρατιῶτες, -πὺν οἱ παῖχτες τὰ κινοῦν ἀπάνω στὰ τετραγωνάκια, σύμφωνα μὲ ὄρισμένους κανόνες: καθένας χτυπάει ἔτσι τὰ πιόνια τοῦ ἀντιπάλου του, ἓνα-ἓνα, κι' ἄμα τοῦ πάρῃ καὶ τὸ βασιλιά, εἶναι πᾶν νικητής. Ἐνοεῖται, πὼς χρειάζεται ν' ἀ- ναπτύξῃ ὅλη του τὴν ἐπιδεξιότητα ὅταν παίζῃ κανεὶς σκάκι, κι' ὅτι τὸν διασκεδά- ζει ὑπερβολικά!

Ἐξέρετε ὅσοσο τὴν ἱστορία του; Ποιὸς δηλαδὴ τὸ ἐπενόησε αὐτὸ τὸ παιγνίδι; Ὁ- πως λέει ἡ παράδοση, ἓνας βραχμάνος, νὰ νὰ διασκεδάξῃ στὶς ὥρες τῆς σχολῆς του ἓναν ἀμουστακὸ βασιλιά, πού τοῦ εἶ- γανε ἀναθέσει τὴν ἐκπαίδευση. Κι' ὁ νεα-

στὴν πόλη... Κι' ὁ Δίας τοὺς εἶπε νὰ χαρίσουν ἀπὸ ἓνα δῶρο καθένας τοὺς στὴν Ἀθήνα κι' ὅποιος χαρίσει τὸ πολυτιμότερο θὰ νικήσῃ... Πᾶμε θείτσα μου νὰ τὰ δοῦμε;

— Μὴ βιάζεσαι! Κύτα τὰ «τρίγλυφα» καὶ στὴ μέση τίς «μετόπες» τίς πλάκες δηλαδὴ πού- ναι κι' αὐτὲς ὀλοσκάλιστες μὲ παραστάσεις!..

Μὰ ὁ Φάνης δὲν ἄκουε πᾶν μὲ τραβοῦσε ἀπὸ τὸ χέρι γιὰ τὸ Μουσεῖο. Κατάλαβα πὼς τὸν εἶχε πιάσει πάλι ἡ λῶξα.

— Φάνη, μὴν εἶσαι ἀνόητος... Τώρα θὰ σὲ ρω- τήσω καὶ, νὰ δῶ ἂν τὸ βρῆς. Γιατί εἶναι ἔτσι σκοῦρα τὰ μάρμαρα τοῦ Παρθενῶνα; Ὁ Φάνης σκέφτηκε λίγο κι' ὕστερα εἶπε μὲ πεποίθηση.

— Τὰ χρῶσσαν οἱ ἄχτινες τοῦ ἡλίου.

— Μπράβο, Φάνη, τώρα μίλησες σὰν ποιητής.. τὰ φιλιὰ τοῦ ἡλίου πού τόσα χρόνια πέφτουν ἀπάνω στὸν Παρθενῶνα, τοῦ δῶκαν τὸ χρῶ- μα τους...

Μιλῶντας ἔτσι, παράσυρα μὲ τρόπο τὸ Φάνη πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ἐρεχθίδιου.

— Κύτταξε, Φάνη, καὶ μαρμαρίνες κοπέλλες!!

— Εἶναι οἱ Κερυατίδες... Μᾶς εἶχες στείλει μιὰ κάρτα πού τίς εἶχε... Πᾶμε νὰ τίς δοῦμε...

Τώρα δὲν εἶχα ἀντίρρηση κι' ἄφηκα τὸ Φάνη νὰ τρέξῃ πρὸς τὸ Ἐρεχθίδιο.

ΣΟΦΙΑ ΜΑΥΡΟΕΙΛΗ—ΠΑΠΑΔΑΚΙ

ρὸς αὐτὸς βασιλιάς ἐνθουσιάστηκε τόσο μὲ τὸ δάσκαλό του, πού τοῦταξε νὰ τοῦ κάνη δῶρο ὅ,τι κι' ἂν τοῦ ζητοῦσε. Ὁ βραχμά- νος χαμογέλασε, μισόκλεισε μὲ πονηριὰ τὸ ἓνα του μάτι καὶ τοῦ λέει: «Ἐτσι; Τότε νὰ τί νὰ προστάξῃς νὰ μοῦ φέρον; Ἐχομε ἐδῶ ἐξηντατέσσερα τετραγωνάκια καὶ τοῦ- δεῖξε τὸ σκάκι — Ὅθελω λαμπό: ἓνα σπυρὶ στᾶρι γιὰ τὸ πρῶτο. Δυὸ γιὰ τὸ δεῦτερο. Διπλά, τέσσερα δηλαδὴ γιὰ τὸ τρίτο. Δι- πλά ἀπ' αὐτὰ, μ' ἄλλα λόγια ὀχτώ, γιὰ τὸ τέταρτο... Κι' ὅλο ἔτσι, φτάνοντας ὡς τὸ τε- λευταῖο. Τὸ νομίζεις σπουδαῖο;» Ὁ μι- κρὸς βασιλιάς ἐκάγχασε: «Καθόλου! Τί ἀ- στεῖο νὰ ζητᾷς ἓνα πρᾶμμα τόσο δά! Νὰ στὰ δώσουν ἀμέσως αὐτὰ τὰ σπυριά! Μιὰ σακκουλίτσα θὰ τὰ χωρᾷ!»

Κι' ὅμως, λογάρισαν κι' εἶδαν πὼς ἦ- ταν ἀδύνατο νὰ τοῦ τὰ δώσουν. Ζητοῦσε οὔτε λίγα, οὔτε πολλά: 18.446.744.073.709. 551.615 κόκκους στᾶρι, πού γιὰ νὰ τὰ μαζέψουν ἔπρεπε νὰ σπείρουν ἐβδομηνταέ- ξη φορὲς καὶ τίς πέντε ἡπείρους τῆς γῆς!
Κ. Π. Λευκ.

Πῶς ἔμαδε ὁ Πέτρος ἵ εἶνε ἄσύρματος

— Λοιπὸν φεύγω, Πέτρο, θὰ λείψω τρεῖς-τέσσαρες μέρες, δὲν πιστεύω νὰ στενοχωρηθῆς;

— Ὅχι, παπποῦ, μὴ φοβᾶσαι· ἔχω τὰ βιβλία μου.

— Στὸ ντουλάπι ἔχει ψωμί, τυρὶ καὶ φρούτα γιὰ μιὰ βδομάδα.

— Ἐννοια σου, παπποῦ, δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ πεθάνω τῆς πείνας.

Ὁ μπάρπα Κώστας σκαρφάλωσε στὴ φορτωμένη σούστα του καὶ ξεκίνησε. Πήγαινε κάθε μῆνα στὴ χώρα καὶ πουλοῦσε τὶς στάμνες καὶ τὰ κουμάγια ποῦφτιανε καὶ μ' αὐτὴ τὴ δουλειὰ κέρδιζε τὴ ζωὴ του.

Ζοῦσε σὲ μιὰ μακρυνὴ ἐξοχὴ κοντὰ σ' ἓνα μικρὸ χωριὸ καὶ εἶχε κτίσει ἐκεῖ τρεῖς καλύβες. Στῆ μιὰ κατοικοῦσε, στὶς δυὸ ἄλλες εἶχε ὁ,τι τοῦ χρειάζόταν γιὰ τὴ δουλειὰ του καὶ λίγο πᾶρα κάτω εἶχε κτίσει τὸ φοῦρνο του.

Τοὺς περισσότερους μῆνες τοὺς περνοῦσε μονάχος, ἀλλὰ στὶς διακοπὲς ποὺ κλείναν τὰ σχολεῖα ἐρχόταν κι' ἔμενε μαζύ του ὁ ἔγγονός του ὁ Πέτρος.

Ὁ Πέτρος ἦταν ἓνα παιδί δεκατριῶν χρόνων, ζωηρό, ἔξυπνο καὶ μὲ πολὺ καλὰ αἰσθήματα. Ἀγαποῦσε πολὺ τὸν παππού του ἀγαποῦσε τὴ φύση ἀλλ' ἀγαποῦσε καὶ τὰ βιβλία. Αὐτὰ ἦταν ὁ καλλίτερος του σύντροφος κι' ὅταν εἶχε κάτι νὰ διαβάσει δὲν βαρνοῦταν ποτέ.

Στὸ διάστημα ποὺ ἔμενε μὲ τὸν παππού του ἐρχόταν καὶ τὸν ἔβλεπε ὁ δάσκαλος τοῦ χωριοῦ ποὺ τὸν ἀγαποῦσε πολὺ γιὰ τὴ φιλομάθεια του καὶ τοῦ ἔφερνε νὰ διαβάσει διάφορα βιβλία, γιὰ τὰ ὁποῖα συζητοῦσαν.

Ἀλλὰ τὸν τελευταῖο καιρὸ τοὺς ἀπασχολοῦσε πολὺ μιὰ ἔπουλη ποῦχε κτισθεῖ κεῖ στὰ περὶχωρα καμμιά δεκαριά χιλιόμετρα μακρὰ ἀπὸ τὶς καλύβες τοῦ μπάρπα Κώστα. Εἶχαν μάθει ὅτι ἀνῆκε σὲ κάποιον γιαντὸ πουρχόταν κι' ἔμενε κεῖ ἓνα-δυὸ μῆνες τὸ χρόνο κι' ἐπροσκαλοῦσε κάποτε καὶ φίλους του.

Μόλις ἔμεινε μόνος ὁ Πέτρος ἐπῆρε ἓνα βιβλίο κι' ἐκάθησε στὴ σκιὰ ἐνὸς δένδρου μὲ τὴν πρόθεση νὰ διαβάσει, μὰ δὲν εἶχε προφθάσει καλά-καλὰ νὰ τοποθετηθῆ ποὺ ἄκουσε ἓνα παράξενο κρότο.

Ἦταν τὸ αὐτοκίνητο τοῦ μηχανικοῦ ἐνὸς ἀπὸ τοὺς φίλους τοῦ γιαντῶ, ποὺ ἐρχόταν καὶ τὸν ἔβλεπε τακτικὰ μαζύ μὲ τὴν κόρη του τὴν Μαργαρίτα.

Τὸ αὐτοκίνητο περνοῦσε συχνὰ ἀπὸ κεῖ γιὰ νὰ πάη στὴν ἔπαυλη, μὰ αὐτὴ τὴ φορὰ ἀντὶ νὰ περάσει στάθηκε μπροστὰ στὶς καλύβες τοῦ μπάρπα Κώστα καὶ ὁ Πέτρος εἶδε τὸν μηχανικὸ νὰ κατεβαίνει καὶ νὰ βγάξῃ ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο κάτι κοντάρια, σὰν καλάμια.

— Τί εἶν αὐτὰ; μουρμούρισε. Σὰν καλάμια γιὰ ψάρεμα μοιάζουν. Κι' ὅμως ἐδῶ δὲν ἔχει ψάρια...

Σὲ λίγο κατέβηκε ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο καὶ ἡ Μαργαρίτα κρατῶντας στὰ χέρια της μιὰ κουλούρα σίγμα ποὺ λαμποκοποῦσε στὸν ἥλιο. Τὸ ἀκούμπησε κατὰ γῆς, ἐνῶ ὁ πατέρας της μετακόμιζε ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο μιὰ κασίτσα ποὺ ἂν ἔκρινε κανεὶς ἀπὸ τὶς κινήσεις του θάταν ἀρκετὰ βαρειά. Τὴν ἀκούμπησε μὲ πολλὴ προσοχὴ κατὰ γῆς, ὕστερα μετακόμισε μιὰ δευτέρη τὴν τοποθέτησε κοντὰ στὴν πρώτη καὶ τὶς ἀνοίξε καὶ τὶς δυὸ μὲ πολλὴ προσοχὴ.

Ὁ Πέτρος εἶχε ἀφήσει τὸ βιβλίο του καὶ παρακολουθοῦσε μὲ πολλὴ περιέργεια τὸν μηχανικὸ ποὺ αὐτὴ τὴ στιγμή ἐπιθεωροῦσε τὶς κασελίτσες κι' ἔλεγε στὴν κόρη του:

— Ἄ! τώρα εἶμαι ἥσυχος δὲν ἔσπασε τίποτα. Ὑστερα ἀπὸ τόσα τραντάγματα εἶχα ἓνα φόβο!

— Βλέπεις, μπαμπά, πὼς ἦταν καλὴ ἡ σκέψη μου νὰ τυλίξω τὶς λάμπες μὲ βάτα. Ἔτσι φθάνουν γερές.

(Ἄκολουθεῖ)

▷ Τὸ ὄνειρο τοῦ Γιαννάκη ◁

Κεῖνο τὸ βράδυ ὁ μικρὸς Γιαννάκης εἶχε παραφάη στὸ δεῖπνο.

Μὰ ἔφταιγε αὐτὸς ἀφοῦ ἦταν τόσο ὠραῖο ἐκεῖνο τὸ γλυκὸ μὲ τὴ μαρέγκα; Ἀποτέλεσμα ὅμως, τώρα ποὺ βρισκόταν στὸ κρεββατάκι του, ἦταν ἀδύνατο νὰ κοιμηθῆ. Γύριζε, ξαναγύριζε, τραβοῦσε τὶς κουβέρτες του, τὶς ἔσπρωχνε, τοῦ κάκου ὅμως ὁ ὕπνος δὲν ἐρχόταν.

Ἐξαφνα, χωρὶς κι' αὐτὸς νὰ ξέρῃ πῶς, βρέθηκε μέσα σ' ἓνα κατασκῶτεινο δάσος.

— Θεέ μου, τί σκοτάδι ἦταν αὐτό! Ὁ Γιαννάκης τὰ χάνει, δὲν ξέρει τί νὰ σκεφθῆ. Μὰ νὰ ποὺ σὰ νὰ τὸν λυτήθηκε, ἓνα πελώριο μισοφέγγαρο ξεπροβάλλει καὶ ρίχνει τὶς εὐεργετικὲς ἀχτίδες του τριγύρω.

Μὰ τί εἶνε αὐτὸ ποὺ βλέπει πάνω στὸ μισοφέγγαρο;

Ὁ Γιαννάκης τρίβει τὰ μάτια του.

— Ὅχι, δὲν κανεὶ λάθος, τρία μικρὰ διαβολάκια εἶνε σκαρφαλωμένα κεῖ πάνω, τὸ ἓνα κατακόκκινο καὶ τ' ἄλλα καταπράσινα, μὲ ὁμοίμορφα σκουφάκια στὸ κεφάλι τους.

Τὸ καθένα βαστάει ἓνα ἀγκίστρι στὸ χέρι καὶ μαζύ τὰ δυὸ ψαρεύουν τ' ἄστρα ποὺ ἓνα-ἓνα ξεπροβάλλουν στὸν οὐρανό.

Σαστισμένος ὁ Γιαννάκης τρίβει τὰ μάτια του, καὶ ρίχνει μιὰ ματιὰ κάτω στὴ γῆ. Τί βλέπει τότε; Κάτι πελώρια

μανιτάρια, σὰν κι' ἐκεῖνα ποὺ ἡ νταντά του τοῦ ἔχει διηγηθῆ πὼς ὑπάρχουν στὰ μακρυνὰ δάση.

Ξάφνου ὅμως ὅλα ἀλλάζουν τριγύρω, τὸ μισοφέγγαρο γίνεται ἓνα πελώριο στρογγυλὸ φεγγάρι καὶ ἡ Μπεμπέκα, ἡ ἀδελφοῦλα τοῦ Γιαννάκη, ξεπροβάλλει πίσω ἀπὸ ἓνα δένδρο.

— Ἄλλο καὶ τοῦτο! σκέπτεται ὁ Γιαννάκης, τὴν Μπεμπέκα τὴν βάλαν στὸ κρεββάτι πρὶν ἀπὸ μένα κι' ἀμέσως τὴν πῆρε ὁ ὕπνος, ποῦ βρέθηκε τώρα ἐδῶ;

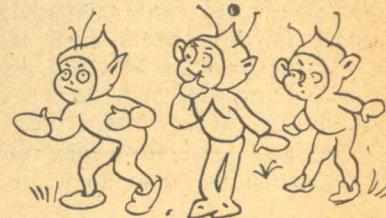
Ἡ Μπεμπέκα ὅμως δὲν χάνει τὸν καιρὸ της, κρατᾶει στὸ ἓνα χέρι ἓνα καλάθι καὶ μὲ τ' ἄλλο μαζεύει μανιτάρια.

Ἐξαφνα ὅμως πολλὰ ἀπὸ τὰ μανιτάρια ἀρχίζουν ν' ἀνοίγουν καὶ στὸ ἀνοιγμα τοῦ κάθε μανιταριοῦ παρουσιάζεται ἀπὸ ἓνα παράξενο ζωαράκι.

Μπροστὰ στὴ Μπεμπέκα τὰ ζωαράκια αὐτὰ φαίνονται δέκα φορὲς πιὸ μικρὰ καὶ ἡ Μπεμπέκα τὰ κυττάζει μὲ κατάπληξη.

Μὰ τί παράξενα ποὺ εἶνε! Ἄλλα μοιάζουν μὲ ποντικίγια, ἄλλα μὲ πουλάκια καὶ ὅλα φοροῦν ἀνθρώπινα ρουχαλάκια: φουσιτίτσες, μπλουζίτσες καὶ ποδιές.

(Ἄκολουθεῖ)

Γαλλικὸ Μυσιστόρημα

R. Dombre

Ἡ ΘΕΙΑ ΧΑΛΑΣΤΡΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ

Ἄν ἔλεγα πὼς θυμάμαι σ' ὅλες του τις λεπτομέρειες τὸ γάμο τοῦ πατέρα μου, δὲ θάταν ἡ καθαρή ἀλήθεια. Καὶ αὐτό, γιατί δὲν τὸν παρακολούθησα ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος.

Μοῦχιν φορέσει ἓνα τριανταφυλλένιο μεταξωτὸ φόρεμα, ἀλλὰ, προσέχοντας φαίνεται νὰ κάνω τὴ φιγούρα μου καθὼς ἔμπαινα στὴν ἐκκλησία σκοντάφτω ἀπάνω στὸ χαλί καὶ πέφτω χάμω μὲ τὰ μούτρα.

Σὰν νὰ μὴν ἔφθασε ἡ ντροπὴ τοῦ πῆρα, κτυπάω καὶ τὴ μύτη μου καὶ ἀρχίζει νὰ τρέχει τόσο αἷμα πὸ ἀναγκάζονται νὰ μὲ πᾶνε πίσω στὸ σπίτι.

Κατὰ βάθος δὲν ἤμουνα καὶ τόσο δυσαρεστημένη, γιατί ἤξερα πὼς μέσα στὴν ἐκκλησία θὰ ἔπρεπε νὰ μείνω γιὰ πολὺ ὥρα ἀμίλητη καὶ ἤσυχη, κ' αὐτὸ δὲν μ' ἄρεσε καθόλου.

Εὐτυχῶς εἶχα συνέλθῃ γιὰ τὴν ὑποδοχὴ τοῦ ἐπακολούθησε ἔπειτα ἀπὸ τὸ γάμο στὸ σπίτι, καὶ μπόρεσα νὰ δοκιμάσω ἀπ' ὅλα τὰ γλυκίσματα καὶ τὰ παγωτὰ πὸ ἐπρόσφεραν στοὺς καλεσμένους.

Στὸ τέλος τῆς ὑποδοχῆς μοῦ ἦρθε μιὰ ἀπ' αὐτὲς τῆς ἰδέας πὸ οἱ μεγάλοι συνηθίζον νὰ τίς λένε διαβολιές.

Βγαίνοντας στὸ μπαλκόνι καὶ βλέποντας ἓνα σωρὸ κόσμο μαζεμένο κάτω ἀπὸ τὸ σπίτι μας πὸ μὲ περιέργεια κύτταζε ἀπάνω, σκεφθῆκα πὼς ἦταν ἀδικο ἐμεῖς νάχαμε ὀλόκληρα τραπέζια φορτωμένα μὲ τὰ ὠραιότερα πράγματα κ' αὐτοὶ οἱ κακόμοιροι οἱ ἄνθρωποι νὰ μένουν νηστικοί.

Γέμισα λοιπὸν ἓνα πιάτο ζαχαρωτὰ βγγήκα πάλι σιὸ μπαλκόνι κ' ἀρχισα νὰ τοὺς τὰ πετάω, κ' αὐτὸ τὸ ἐπανελάβα τρεῖς τέσσερες φορὲς, θὰ εἶχα μεγάλη ὄρεξη νὰ τοὺς πετάξω καὶ φλυτζάνια μὲ τσαΐ καὶ σοκολάτα, ἀλλὰ αὐτὸ ἦταν πιὸ δύσκολο.

Ἐξαφνα ὅμως νὰ καὶ βλέπω στὸ πλάι μου τὸν πατέρα μου μὲ τὴ μεγάλη του στολή. Μὲ παραλαμβάνει ἄρον-ἄρον, μὲ πιά-

ζει μέσα ἀπὸ τὸ μπαλκόνι καὶ μοῦ δίνει ἓνα γερὸ μπάτσο.

Τὶ περιέργοι πὸ εἶναι οἱ μεγάλοι, ποτὲ δὲν κατάλαβα πὼς σκέπτονται.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε πὼς τὰ περισσότερα πιάτα εἶχαν ἀδειάσει, δὲν εἶχα βλέπετε σκεφθῆ πὼς οἱ ξένοι μας ἔπρεπε νὰ τραταρισθοῦνε. Κατὰ βάθος ὅμως καρφὶ δὲν μοῦ καγόταν.

Πρέπει νὰ σᾶς πῶ πὼς ὅταν ἔμαθα τὸ δεύτερο γάμο τοῦ πατέρα μου δὲν ἐδέχθηκα τὴν εἶδηση μὲ ἐνθουσιασμό.

«—Μικρούλα μου, μοῦ εἶχε πῆ ὁ πατέρας μου, θὰ σοῦ δώσω μιὰ καινούργια μητερούλα».

«—Μιὰ μητέρα, εἶπα ἀνοίγοντας ἓνα στόμα σὰν πηγάδι!»

«—Ναὶ παιδί μου, ξαναπαντρεύομαι.

«—Δὲν ἔχω ἀντίρρηση ἐγὼ, πατέρα μου ἀπῆντησα» τόσο μάλλον πὸ τὴν ἀληθινή μου μητέρα δὲν τὴν εἶχα ποτὲ γνωρίσει γιατί εἶχε πεθάνει φέρνοντάς με στὸν κόσμο.

Ἄλλως τε ὁ πατέρας μου δὲν μ' ἐρωτοῦσε καὶ τὴ γνώμη μου.

«—Καὶ ξέρεις ποιά θὰ εἶνε ἡ καινούργια σου μητέρα»;

Ἐμεῖνα σκεπτικῆ, ψάχνοντας μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα.

«—Μήπως ἡ δεσποινὶς Μπουγιαμπές;

Ὁ πατέρας μου ἐσήκωσε τοὺς ὤμους.

«—Τὶ λὲς παιδί μου, μιὰ κοπέλλα δέκα ἑπτὰ χρονῶν! Θὰ μποροῦσα νάμουνα πατέρα της. Ἄλλως τε σοῦ χρειάζεται μιὰ μητέρα πιὸ σοβαρή.

«—Ὅποτε δὲ θὰ μπορῶ νὰ παίξω μαζί της.

«—Δὲν πρόκειται, παιδί μου, νὰ σοῦ δώσω μιὰ μητέρα γιὰ νὰ παίξης. Ἐξ' ἄλλο τὴν ξέρεις, γιατί εἶνε μακρονῆ μας συγγενὴς καὶ τὴν φώναζες ὡς τώρα θεία.

Ἐπισθοχώρησα τρομαγμένη.

«—Ὅχι δὲν εἶνε δυνατό, εἶπα καὶ γίνεκα κατάχλωμη.

«—Ναὶ παιδάκι μου, τὴ θεία σου Ἐρμίνια αὐτὴ θὰ γίνῃ μητέρα σου.

«—Ἡ θεία Χαλάστρα! Θεέ μου! Αὐτὸ μοῦ λειπε!

Ὁ συνταγματάρχης ντὲ Πρεβ ζάρωσε τὰ φρύδια του.

«—Ἄκουσε, Ζωρζέττα, σοῦ ἔχω πολλὲς φορὲς ἀπαγορεύσει νὰ φωνάζεις ἔτσι τὴ θεία σου. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία πὼς εἶνε μιὰ γυναίκα πολὺ σοβαρή, μὰ ἔχει ἓνα σωρὸ προσόντα! Ἐπειτα δὲ σκεφθῆκα βέβαια ποτὲ πὼς ἡ μέλλουσα μητέρα σου θὰ ἔπρεπε νὰ γίνῃ καὶ συντρόφισσά σου στὰ παιγνίδια σου. Καὶ τώρα προσπάθησε νὰ δείξῃς καλὴ διαγωγή καὶ νὰ μὴ κάνῃς τίς τρέλλες πὸ συνηθίζεις. Ἐπιθυμῶ νὰ εἶσαι καλὴ κ' εὐγενικὰ μὲ τὴν καινούργια μητερούλα σου, καὶ θὰ δῆς πὼς ὅλα θὰ πᾶνε καλά.

Καὶ μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ὁ πατέρας μου ἐβγήκε ἀπὸ τὴν κάμαρά μου κτυπώντας τὰ σηπούνια του, κ' ἀφίνοντάς με συλλογισμένη καὶ σκυθρωπή.

Κατὰ βάθος ὅμως φιλοσοφοῦσα πάντα. Τὸ πῆρα ἀπόφαση πολὺ γρήγορα ἀφοῦ μάλιστα δὲν ἤμουνα ἐγὼ πὸ παντρεύομαι τὴ θεία Χαλάστρα. Καὶ πρέπει νὰ ὁμολογήσω πὼς μ' ὄλο τὸ παρατσούκλι πὸ εἶχα βγάλει στὴ θεία Ἐρμίνια, αὐτὴ δὲν ἦταν καὶ τόσο κακιὰ γυναίκα, ἀλλὰ μονάχα βαρειή, σχολαστικὴ καὶ σκόρπαγε πλήξη μὲ τὸ καντάρι.

Γι' αὐτὸ ὅταν λίγες μέρες πρὶν ἀπὸ τὸ γάμο τοῦ πατέρα μου, τὸν ἄκουσα νὰ ἐξομολογεῖται σ' ἓνα φίλο του, πὸ τὸν κατέκρινε φαίνεται γιατί ξαναπαντρευόταν, ὅτι τῶκανε κυρίως γιὰ μένα, γιὰ νὰ μοῦ δώσῃ μιὰ μητέρα πὸ νὰ μπορῆ νὰ παρακολουθῆ τὴν ἀνατροφή μοι, ἔκανα τὴ σκέψη πὼς μποροῦσε τοῦλάχιστο νὰ μὲ συμβουλευθῆ,

γιατὶ ἀσφαλῶς τότε δὲ θὰ διάλεγα βέβαια τὴ θεία Χαλάστρα...

Τὸ βράδυ τοῦ γάμου τέλος πάντων, ὅταν τελείωσε τὸ γεῦμα ὁ πατέρας μου κ' ἡ μητροιά μου ἦρθαν στὴν κάμαρά μου καὶ μὲ φίλησαν, γιατί θάφευγαν γιὰ ἓνα μικρὸ ταξιδάκι. Τῶβρισκα ἀρχετὰ ἐγωϊστικὸ ἐκ μέρους τοὺς νὰ μὴ μὲ πέρνουν μαζί τους, ἔμένα πὸ τόσο μ' ἀρέσουν τὰ ταξίδια καὶ τὰ καινούργια μέρη καὶ γιὰ νὰ βγάλω τὸ ἄχτι μου πέταξα μιὰ κακία:

—Αὐτὸ τὸ γριζὸ φόρεμα, εἶπα στὴ θεία Χαλάστρα— γιατί γιὰ καιρὸ θὰ ἐξακολουθῶ νὰ τὴ λέω ἔτσι ἀπὸ συνηθεια—σᾶς πάει χίλιες φορὲς καλλίτερα ἀπὸ τὸ ἄσπρο πὸν φορούσατε τὸ πρῶτ. Στὴν ἡλικία σας θὰ ἔπρεπε νάχατε γιὰ νυφικὸ ἓνα σκούρο φόρεμα.

Ἡ θεία Ἐρμίνια ἐκεῖνο τὸν καιρὸ θὰ ἦταν μόλις τριάντα χρόνων, ἀλλὰ σὲ μένα πὸ ἤμουνα μόλις ὀκτὼ μοῦ φαινόταν κιόλας γριά.

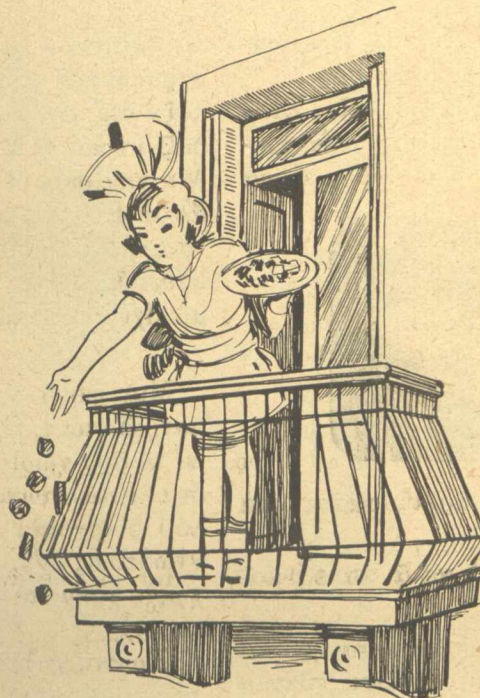
Μὲ κύτταξε μ' ἓνα βλέμμα κοφτερὸ σὰ μαχαίρι, καὶ μοῦδωσε ἓνα παγωμένο φιλὶ στὸ μέτωπο.

—Ὅταν ἐπιστρέψω, εἶπε γυρίζοντας πρὸς τὸν πατέρα μου, καὶ δείχνοντας τίς ξανθὲς μου μποῦκλες, θὰ κόψωμ τὰ μαλλιά αὐτῆς τῆς μικρῆς πὸ εἶναι πάντα κακοκτενισμένη.

—Νὰ τίς κόψωμ τῆς μποῦκλες της; .. εἶπε ὁ πατέρας μου μὲ λύπη, χωρὶς ὅμως νὰ τολμήσῃ νὰ φέρῃ ἀντίρρηση.

—Ἄ! ὄχι! φώναξα ἐγὼ, πέρνοντας θάρρος ἀπὸ τὸ ὕφος τοῦ πατέρα μου. Ὅλοι λένε πὼς τὰ μαλλιά μου εἶναι ὠραία καὶ τὰ θέλω ὅπως εἶνε!

(Ἀκολουθεῖ)

Τερε

Ἱστορίες τοῦ Χοντροῦ καὶ τοῦ Λιγνοῦ

Ο ΛΙΓΝΟΣ... ΑΡΑΠΗΣ ΛΗΣΤΗΣ!

Εὐθθυμη ταινία γιὰ μικροὺς καὶ μεγάλους

ὑπὸ ΟΚΑΡ

Ὁ Χοντρός καὶ ὁ Λιγνός εἶνε φίλοι μας, ὅπως εἶνε καὶ δικοί σας.

Θυμᾶστε ποὺ τοὺς ἔχετε δεῖ; Στὸν κινηματογράφο! Ἀσφαλῶς, τοὺς ἔχετε δεῖ πολλές φορές. Καὶ κάθε φορά

ποὺ τοὺς βλέπετε ξεκαρδιζόσαστε στὰ γέλια!

Μὰ εἶνε καὶ νὰ μὴ γελᾷ κανεὶς μαζύ τους;

Ὁ Λιγνός εἶνε τόσο μικρούλης καὶ τόσο... λιγνός, ποὺ μπαίνει εὐκόλα στὴν τσέπη τοῦ Χοντροῦ. Μὰ καὶ ὁ Χοντρός μ' ὄλο του τὸ πάχος, μπαίνει συχνότατα... στὸ ρουθούνη τοῦ Λιγνοῦ.

Γιατὶ—ἓνα περίεργο πράγμα!—μολονότι εἶναι φίλοι ἀχώριστοι καὶ ποτε κανεὶς δὲν εἶδε τὸν ἓνα χωρὶς τὸν ἄλλο—τρῶγονται ἐν τούτοις μεταξύ τους σὰν τὸν σκύλο μὲ τὴ γάτα. Τρῶγονται καὶ δὲν χωνεύονται. Καὶ εἶνε διαρκῶς μαζύ! Εἶνε καὶ αὐτὸ περίεργο, ὅπως εἶνε περίεργα καὶ τὰ σουλούπια τους.

Εἶνε ὁμως καὶ οἱ δυὸ καλόκαρδοι! Δὲν κρατᾶνε ποτὲ κακία μέσα τους. Γι' αὐτὸ καὶ τοὺς ἀγαποῦμε. Ὅ,τι καὶ

νὰ πάθουν—καὶ τὴ μεγαλείτερη καταστροφή καὶ τὴ χειρότερη γκάφρα—γελοῦν ἀπ' τὴν καρδιά τους καὶ διασκεδάζουν καὶ οἱ ἴδιοι μὲ τὸ πάθημά τους. Μὴ νομίσετε δὲ πὼς εἶνε κουτοί. Κάθε ἄλλο. Εἶνε καὶ οἱ δυὸ «διαβόλου κάλτσες». Μὲ τὴ διαφορὰ πὼς κάνουν τοὺς κουτούς. Εἶνε δηλαδὴ κουτοπόνηροι, μὰ ὄχι γιὰ κακό!

Μιὰ φορά—τώρα τελευταία—στὴν πατρίδα τους, τὴν Ἀμερική, εἶχαν μείνει καὶ οἱ δυὸ χωρὶς δουλειά. Καὶ ἐπειδὴ ὅταν ἐδούλευαν δὲν εἶχαν κάνει καθόλου οἰκονομία—ὅπως θάκανε κάθε γνωστικός ἄνθρωπος—εἶχαν μείνει καὶ χωρὶς χρήματα. Ἦσαν τελείως ἀπένταροι!

Ξυπνοῦνε τὸ πρωῒ. Ὁ Λιγνός ρωτᾶει τὸ Χοντρό.

—Τὶ θὰ φᾶμε σήμερα;

—Σφίξε τὴ ζώνη σου νὰ πᾶμε περιπατο στὴν λιακάδα... καὶ ἔχει ὁ θεός! ἀπαντᾷ ὁ Χοντρός.

Πράγματι ἐβγήκαν στὸ δρόμο. Ἐνῶ ἐπροχωροῦσαν σ' ἓνα πολυσύχναστο βουλεβάρτο μὲ ὠραίες δεινροστοιχίες, ὁ Λιγνός ἐτέντωνε τὰ ρουθούνια του ἐρουφούσε ἀέρα βαθυὰ καὶ ἐδάκρυζε.

Τὶ ἔχει; τὸν ρωτοῦσε ὁ Χοντρός.

—Δὲν ἔχεις μύτη; ἀπαντοῦσε ὁ Λιγνός. Φαγιά μαγειρεύουν ἀπέναντι σ' ἐκεῖνο τὸ ἐστιατόριο.

—Δὲ βαριέσαι... Πὲς πὼς φάγαμε!

Μιὰ ἰδέα εἶνε ὄλα τὰ πράματα! Καὶ αὐτοὶ ποὺ τρῶνε θὰ πεθάνουν μιὰ μέρα καὶ ἡμεῖς ποὺ δὲν τρῶμε πάλι θὰ πεθάνουμε!

Ἦ—Ναί, μὰ θὰ πεθάνουμε νηστικοί! ἔμουρμούριζε ὁ Λιγνός.

Ξάφνου τὸ βλέμμα τοῦ Χοντροῦ ἔ-

πεσε ἐπάνω σ' ἓνα χαρτὶ ποὺ ἦταν κολημένο στὸ καθρόνη μιᾶς σκαλωσιᾶς. Ἐπλησίασε καὶ τὸ διάβασε.

Ἦταν προκήρυξη. Εἶχε τὴ φωτογραφία ἐνὸς ἀράπη ληστή καὶ ἔγραφε ἀπὸ κάτω πὼς θὰ ἄπερνε δέκα χιλιάδες δολάρια ἐκεῖνος ποὺ θὰ ἔπιανε τὸν ληστή καὶ θὰ τὸν ἔφερνε στὴν ἀστυνομία. Καὶ μιὰ περίεργη σύμπτωση: Ὁ ληστής ἔμοιαζε καταπληκτικὰ μὲ... τὸ Λιγνός. Μόνο ποὺ ἦταν μαῦρος.

—Κύττα, βρέ, μυστήρια! ἔκαμε ὁ Χοντρός, ὑψώνοντας τὰ μάτια στὸν οὐρανό.

Μὰ ὅπως ἐκύτταξε πρὸς τὰ πάνω, εἶδε σκαρφωμένο στὴ σκαλωσιὰ ἓναν ἐργάτη ποὺ ἔβαφε μιὰ μαύρη ἐπιγραφή. Ξαφνικὰ τοῦρθε μιὰ τρελλὴ ἔμπνευση: Παίρνει φόρα καὶ σπρώχνει

μ' ὄλη τὴ δύναμή του τὸ Λιγνὸ ἀπάνω στὸ καθρόνη. Ὁ φουκαρᾶς ὁ Λιγνός ἔξεφώνισε ἀπ' τὸν πόνο, τὸ καθρόνη ἐκλονίστηκε δυνατὰ, καὶ ἡ σκαλωσιὰ ἐτραντάχτηκε τόσο, ποὺ τὸ δοχεῖο μὲ τὴ μαύρη μπογιὰ ἀναποδογύρισε καὶ ἐχύθηκε ὄλο ἐπάνω στὸ πρόσωπο τοῦ Λιγνοῦ!...

Ἀμέσως ὁ Χοντρός ἄρχισε νὰ φωνάζει.

—Ἀστυφύλακες, τρέξτε! Ἐπιασὰ τὸ μαῦρο ληστή!

Καί, πράγματι, ὁ φουκαρᾶς ὁ Λιγνός, ὅπως εἶχε περιχυθῆ μὲ τὸ μαῦρο χρώμα ἦταν ἴδιος ἀράπη!

Ἐμαζεύτηκε κόσμος, μὰ ὁ Χοντρός, χωρὶς νὰ χάσῃ στιγμὴ ἀρπάζει τὸ Λιγνὸ ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ ξεκινᾷ γιὰ νὰ τὸν πάῃ ὁ ἴδιος στὸ Τμήμα.

Ἀλλὰ στὸ δρόμο συναντοῦν ἓνα τοκογλύφο ποὺ εἶχε μάθη τὴ σύλληψη τοῦ... ληστοῦ καὶ πλησιάζοντας τὸ Χοντρό τοῦ λέει:

—Νὰ σοῦ δώσω ἑκατὸ δολλάρια μού τὸν δίνεις νὰ τὸν πάω γὼ στὸ Τμήμα;

Σοῦ τὸν δίνω, ἀπάντησε ὁ Χοντρός, Δῶσε τὰ ψιλὰ...

Ὁ τοκογλύφος ἐπλήρωσε τὰ ἑκατὸ δολλάρια, μὰ στὸ Τμήμα ἀνεκαλύφθη πὼς ὁ μαῦρος ληστής ἦταν... ὁ ἄσπρος Λιγνός, ὁ ὁποῖος καὶ ἀφέθη ἀμέσως ἐλεύθερος.

Στὴ γωνία τὸν ἐπερίμενε ὁ Χοντρός μὲ τὰ ἑκατὸ δολλάρια καὶ ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἔκαναν οἱ δύο τοὺς ἓνα γλέντι τρικούβεργο! Ὁ τοκογλύφος τὸ φυσᾷ καὶ δὲν κρυώνει.

Μπορεῖτε λοιπὸν νὰ πῆτε πὼς ὁ Χοντρός δὲν εἶνε «διαβόλου κάλτσα»; Καὶ ποὺ ν' ἀκούσετε ἀκόμη τὰ κατορθώματά του. Λίγη ὑπομονὴ καὶ θὰ τὰ μάθετε.

Τὴν τόσο ζωντανή αὐτὴ διήγηση τὴν ὄφειλουμε στὸν κ. Παῦλο Ἀναστασιάδη ποῦχε τὴν καλωσύνη νὰ μᾶς χαρίσῃ λίγες σελίδες τοῦ ἡμερολογίου του ἀπὸ ἓνα τοῦξιδάκι ποῦ κανε αὐτὸς κ' ἢ συντροφιά του μὲ τὸ κότερό τους. (Σ. Τ. Σ.)

Πρὶν ἀρχίσω πρέπει νὰ σᾶς περιγράψω τὸ κοτεράκι μας γιὰ νὰ μὴ φαντασθεῖτε πὼς ἦταν καμμιά μεγαλοπρεπὴς θαλαμηγὸς μὲ πλήρωμα σὰν τῶν πλουσίων ξένων, γιὰτὶ ἐμεῖς μονάχοι εἴμαστε καπετάνιοι καὶ πλήρωμα.

Ἡ «Χελιδὼν»—αὐτὸ ἦταν τ' ὄνομα τοῦ κότερου μας— ἦταν ἓνα σκάφος 11 περίπου τόνων μὲ 9—10 μέτρα μήκος καὶ 3½ μ. πλάτος. Εἶχε μιὰ καμπίνα μὲ δυὸ κουκέττες καὶ στὸ μπροστινὸ μέρος, στὴν πλώρη, εἶχε μιὰ ἀποθήκη, τ' ἀμπάρι μὲ ὅλα μας τὰ ἀνταλλακτικὰ καὶ τὰ τρῶφιμα.

Μιά Παρασκευὴ τὸν Αὐγούστο τοῦ 1928 ἀφοῦ πείσαμε τοὺς γονεῖς μας πὼς δὲν θὰ πηγαίναμε νὰ πνιγοῦμε ἀποφασίσαμε νὰ φύγουμε. Ἡ παρέα ἀπαρτιζόταν ἀπὸ τὴ Μάχη, τὸν Νίκο, τὸν Τίμο, τὴν ἀδελφή μου Πόλη κ' ἐμένα. Φορτωμένοι μὲ τὰ μπουγάκια μας ἢ ἀδελφή μου κ' ἐγὼ κατεβήκαμε στὸ Τουρκολίμανο τῆς Καστέλλας γιὰ νὰ ἐτοιμάσουμε τὴν ἀρματωσιά καὶ νὰ καθαρίσουμε πρὶν ἔλθουν οἱ ἄλλοι. Κάτω μᾶς περιμένε ὁ Τίμος κ' ἀρχίσαμε ἀμέσως τὴ δουλειά. Ὄταν ἦλθαν ἡ Μάχη κ' ὁ Νίκος ὅλα ἦσαν ἔτοιμα κ' εἶχαμε ὀρίσει γιὰ πρῶτο μας ταξειδάκι τὶς Σπέτσες. Στις 10 τὸ βράδυ μπαίνομε ὁ Νίκος κ' ἐγὼ στὴ βάρκα μας—τὴ βάρκα ποὺ ἔχει πάντα μαζὺ του κάθε κότερο—καὶ ρυμουλκοῦμε τὸ κότερο ἔξω ἀπὸ τὸ λιμανάκι τραβῶντας κουλί, γιὰτὶ φύσαγε λεβάντες καὶ δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ βγοῦμε ἀλλοιῶς, ἀφοῦ δὲν εἶχαμε μηχανή. Σὲ μισή ὥρα εἶχαμε ἀνοιχθῆ ἀρκετὰ ἀπὸ τὸ φανάρι τοῦ λιμανιοῦ κ' ὁ Τίμος μὲ τὰ κορίτσια εἶχαν σηκώσει τοὺς δυὸ φλόκους. Ὁ Νίκος πήδησε στὴ «Χελιδόνα» γιὰ νὰ πιάσῃ τὴ λαγουδέρα—ἔτσι λένε οἱ ναυτικοὶ τὸ τιμόνι σὰ καΐκια—ἔβαλε πορεία πρὸς τὴν Αἴγινα κ' ἐγὼ ἀφοῦ ἔδεσα τὴ βάρκα πίσω στὴν πρύμνη μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Τίμου καὶ τῆς Μάχης σηκώσαμε τὸ μεγάλο πανί, τὴ ράντα. Ὑστερα ξεπλωθήκαμε στὴν κουβέρτα, δηλαδὴ στὸ κατάστρωμα,

γιὰ νὰ ξεκουραστοῦμε ἀκούγοντας διάφορα κομμάτια στὸ γραμμόφωνο καὶ κυττάζοντας τ' ἄστρα. Ἐν τῷ μεταξύ ἡ ἀδελφή μου Πόλη εἶχε κατέβει στὴ καμπίνα γιὰ νὰ μᾶς ἐτοιμάσῃ κάτι νὰ φάμε, γιὰτὶ ἂν καὶ ἦταν ἡ ὥρα 11 δὲν εἶχαμε φῆ τίποτε ἀπὸ τὸ μεσημέρι.

Τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ κανονίσθηκαν οἱ βάρδιες καὶ οἱ ὑπηρεσίες τοῦ καθενός.

Στις 11½ φάνηκε ὁ φάρος τῆς Ψυττάλειας δεξιὰ μας καὶ ὁ ἄλλος τῆς Αἴγινας ἔμπροστί. Ἐγὼ κατέβηκα νὰ κοιμηθῶ λίγο, γιὰτὶ θὰ παραλάβω βάρδια στίς δύο μετὰ τὸ μεσάνυχτα κ' οἱ ἄλλοι ἔμειναν στὸ κατάστρωμα κ' ἐπενοῦσαν τὴν ὥρα τους μὲ ἱστορίες καὶ ἀστεία.

Ὅταν μ' ἐξύπνησε ὁ Νίκος στίς 2 παρὰ γιὰ τὴ βάρδια μου εἶδα πὼς εἶχαμε φθάσει στὸ ὕψος τῆς Κόχης καὶ πὼς ὁ λεβάντες εἶχε κόψῃ κ' ἦταν σχεδὸν μπουνάτσα. Καθὼς ἡ βάρδια μου θὰ κρατοῦσε ὡς τὶς 5 καὶ δὲν φουσοῦσε διόλου, πῆρα ἓνα μαξιλάρι κ' ἐκάθησα ἀκουμπισμένος στὴ λαγουδέρα μὲ τὸ τσιμποῦκι μου γιὰ συντροφιά.

Οἱ τρεῖς ὥρες πέρασαν πολὺ σιγὰ καὶ μονότονα καὶ στίς 5 ὅταν πῆγα νὰ ξυπνήσω τὸν Τίμο γιὰ νὰ παραλάβῃ αὐτός, εἶχε φρουσαρεῖ λίγο μὲ τὸ πρῶτο ἀεράκι. Λογάριαζα πὼς στίς 7 θὰ φθάναμε στὴν Αἴγινα. Ἐν τῷ μεταξύ ἡ Μάχη μᾶς ἐτοίμασε σοκολάτα μὲ γάλα, φρυγανιές, ψωμί μὲ βούτυρο καὶ μαρμελάδα. Πολὺ εὐπρόσδεκτα ὅλα αὐτὰ καθὼς εἴμαστε μουδιασμένοι ἀπὸ τὸ κρύο καὶ τὴν ὑγρασία τῆς θάλασσας. Μετὰ ὁ Νίκος καὶ ἡ Πόλη ἔκαμαν πλύση καταστρώματος, γιὰτὶ αὐτὴ ἡ δουλειὰ πρέπει νὰ γίνεται πρὸ τῆς ἀνατολῆς γιὰ νὰ μὴ σκιάζον τὰ σανίδια τῆς κουβέρτας μὲ τὸ πύρωμα τοῦ ἡλιοῦ. Ἀφοῦ τέλειωσε ἡ τουαλέτα τοῦ καραβιοῦ ἦλθε κ' ἡ σειρά μᾶς. Πλυθήκαμε βουτώντας στὴ θάλασσα, ξυριστήκαμε, φρουσαριστήκαμε, ὥστε ἅμα θὰ βγαίναμε στὴν Αἴγινα νὰ δίνουμε τὴν

ἐντύπωση ποὺ πρέπει νὰ δίνῃ ὁ Ἕλληνας ναυτικός: πάντα πασιτικός καὶ τακτικός.

Σὰν ἐτοιμασθήκαμε κατέβηκα στὴν καμπίνα νὰ γράψω τὸ «ἡμερολόγιο τοῦ σκάφους» ὅταν σὲ λίγο ἀκούω τὴ φωνὴ τῆς Μάχης νὰ μοῦ φωνάζῃ:

— Παῦλο, ἔλα γρήγορα νὰ ἰδῆς! Ἡ ἀνατολὴ τοῦ ἡλιοῦ!

Τρέχω ἀπάνω καὶ τὶ νὰ ἰδῶ, κατὶ ποὺ μόνο ἡ ἑλληνικὴ φύση μπορεῖ νὰ σοῦ παρουσιάσῃ θέαμα μεγαλοπρεπὲς καὶ πλούσιο σὲ χρώματα.

Ἡ Αἴγινα φαίνονταν σὰ μέσα σ' ἓνα κόκκινο φωτοστέφανο πάνω δὲ στὴν κορυφὴ τοῦ ναοῦ τῆς Ἀφαιίας ἦταν οἰγμένη μιὰ φωτιά, ὁ ἥλιος ποὺ πρόβαλε σιγὰ-σιγὰ πίσω ἀπ' τὸ βουνό. Εἶχες τὴν ἐντύπωση πὼς ἴερεις κἀναν θυσία στὸν βωμὸ τῆς Ἀθηνᾶς, ὅλα δὲ γύρω μᾶς ἔμοιαζαν πρὸ ζωντανὰ καὶ ξαναγεννημένα.

Ὅπως λογάριαζα φθάσαμε στὴν Αἴγινα τὶς 7, πέρασαμε τὸ λιμανάκι καὶ μπροστὰ σὲ μιὰ ὄραία ἀμμουδιὰ ὀρτσάραμε πάνω στὸν καιρὸ κ' ἐφουντάραμε καμμιά πενήντα μῆτρα πέρα ἀπ' τὴν ξηρά. Ἡ Μάχη κ' ἐγὼ πήραμε τὸ βαρσλάκι τοῦ νεροῦ, μῆκαμε στὴ βάρκα καὶ ξεκινήσαμε γιὰ ν' ἀνανέωσουμε τὶς προμήθειές μας. Ἀγοράσαμε ψωμί, φρούτα, τσιγάρα, γαμίσαμε τὸ βαρέλι μας δροσερὸ νερὸ καὶ πρὶν γυρίσουμε στὸ κότερο κάναμε ἓνα μικρὸ περίπατο κ' ἔρριξα μιὰ ματιὰ σ' ἓνα ὄρειο σπίτι ποῦχε ἓνα μεγάλο κτήμα γύρω του. Ὁ περιβολάρης, ἓνα συμπαθέστατο γεροντάκι, ὅταν μᾶς εἶδε νὰ θαυμάζουμε τὰ λουλούδια τοῦ μᾶς ἔδωσε ἓνα μεγάλο μάτσο, ὥστε ἅμα γυρίσαμε στὴ «Χελιδόνα» μαζὺ μὲ τ' ἄλλα πράγματα φέραμε καὶ λουλούδια γιὰ τὴν καμπίνα μας.

Εἶχαμε ὑπ' ὄψιν μας νὰ φάμε τὸ μεσημέρι στὸν Πόρο, γι' αὐτὸ ἐφύγαμε ἀμέσως, ἀλλὰ λογαρίαζαμε χωρὶς τὸν ἄερα, γιὰτὶ κατὰ τὶς 10 εἶχε μπονατσάρε καὶ κάπου κάπου μόνον δροσιές λιγάκι. Ἐντούτοις τὸ λίγο αὐτὸ ἀεράκι μᾶς βοηθοῦσε νὰ προχωροῦμε κ' ἅμα παρέλαβε βάρδια ἡ Πόλη ἀπὸ τὴ Μάχη στίς 11, εἶχαμε φθάσει μπρὸς τὰ Μέθανα. Ἡ ζέστη εἶχε ἀρχίσει νὰ εἶναι ἀφόρητη κ' ἡ δύστυχη ἡ Μάχη καθισμένη στὸ τιμόνι μέσα στὸν ἥλιο εἶχε φορέσει τὸ ναυτικὸ μου κασκέτο στὴν κορυφὴ τοῦ κεφαλιοῦ της γιὰ νὰ προφυλάσσεται στραβοκυττάζοντας ἐμᾶς τοὺς ἄλλους ποὺ κολυμπούσαμε γύρω-γύρω ἀπὸ τὸ κότερο γιὰ νὰ δροσιζόμαστε. Αὐτὴ ἡ ζέστη κράτησε ὡς τὶς 4 καὶ σιγὰ-σιγὰ ἀρχισαν νὰ φαίνονται στὸν ὀρίζοντα διάφορα καϊκάκια ποὺ πλησίαζαν ὀλοένα. Σηκωνόταν σιγὰ-σιγὰ ματσορο κ' ἐβάλαμε πλώρη γιὰ τ'

ἀνοιγμα τοῦ Πόρου. Ἐμείνα στὸ τιμόνι ὡς τὶς 5, ὅποτε παρέλαβε ὁ Τίμος καὶ στίς 8 σκαντζάρισε μὲ τὸν Νίκο. Σὲ μιὰ ὥρα εἶχαμε μῆ στὸ ἀνοιγμα τοῦ Πόρου, μὰ ὁ ἀέρας εἶχε κόψῃ πάλι μαζὺ μὲ τὴ δύση τοῦ ἡλιοῦ. Εὐτυχῶς βρισκόμαστε καμμιά πενήντα ὄργυιες μακριὰ ἀπὸ τοὺς βράχους καὶ μοῦρθε ἡ ἰδέα νὰ τραβήξουμε τὸ κότερο μ' ἓνα χονδρὸ σχοινὶ ἀπ' τὴν ξηρά. Ἄμ' ἔπος ἄμ' ἔργον. Ὁ Τίμος βγαίνει κολυμπώντας σ' ἓνα βράχο, ἐγὼ δὲ μαζεύοντας τὸ σχοινὶ κολουῦρες-κολουῦρες στὰ χέρια μου τοῦ τὸ ρίχνω. Νομίζει κανεὶς πὼς βλέπει ἓνα φεῖδι ν' ἀπλώνεται στὸν ἄερα, ὁ Τίμος πιάνει τὴν ἄκρη καὶ τότε πέφτω κ' ἐγὼ στὴ θάλασσα καὶ φθάνω στὸ βράχο. Πέρνοντας κ' οἱ δύο τὸ σχοινὶ στὸν ὄμο τραβοῦμε τὸ κότερο σὰν τοὺς Βαρκαρῆδες τοῦ Βόλγα, ὅταν ἀνέβαιναν κόντρα στὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ μὲ τὶς μαοῦνες τους, κ' αὐτὴ ἡ δουλειὰ κρατᾶει ὡς τὶς 9½ περίπου ὅποτε μὲ λίγο ἀεράκι καὶ κάνοντας βόλτες φθάνουμε μπρὸς τὸ Πρωγυμναστήριο καὶ φουντάρομε κατὰ τὶς 11 τὸ βράδυ.

Ἐν τῷ μεταξύ τὰ κορίτσια εἶχαν ἔτοιμο τὸ φαγὶ καὶ ἀφοῦ μαζέψαμε τὰ πανιά, τρῶμε, καθαρίζουμε τὰ πιάτα μας καὶ πέφτομε νὰ κοιμηθοῦμε πτώματα ἀπὸ τὴν κόπωση, ἀλλὰ καὶ χαρούμενοι γιὰ τὸ πρῶτο τῆς Κυριακῆς ποὺ θὰ συναντούσαμε τὶς ἄλλες παρέες ποὺ μᾶς περιμέναν.

(ἀκολουθεῖ)

ΠΑΥΛΟΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

Παιδικὸ γέλοιο

Ὁ Γιαννάκης, ποὺ ἔπαιξε ἔξω στὸ δρόμο μπαίνει ξαφνικὰ στὸ οπήτι καὶ τρέχει μὲ κλάματα στὴ μαμά του,

Γιατὶ κλαῖς Γιαννάκη τὸν ρωτᾷ ἐκείνη;

—Κλαίω, γιατί, ἐνῶ στεκόμουν δίπλα στὸ Γιώργο, ἓνα ἄλλο παιδί ἔρριξε μιὰ πέτρα κ' ἐχτύπησε τὸ Γιώργο.

—Τότε ἐσύ γιατί κλαῖς, ἀφοῦ ὁ Γιώργου ἐπόνεσε;

—Κλαίω γιατί ἂν δὲν ἦταν ὁ Γιώργου δίπλα μου, θὰ...χτυποῦσε ἐμένα ἢ πέτρα καὶ θὰ πονοῦσα γώ!

* * *

Ἡ νταντά.—Κωστάκη, μὴ πετᾶς χάμω τὰ ψίχουλα, γιατί θὰ θυμώσῃ ἡ Παναγίτσα καὶ δὲ θὰ μᾶς στελῇ ἄλλο ψωμί.

Ὁ Κωστάκης.—Μὴ σὲ νοιάζει γι' αὐτὸ! Ἐχω φίλο.. τὸν ἀντικρυνὸ φούραρη!

Γαλλικό
Μυθιστό-
ρημα

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΡΕΠΟΡΤΕΡ

Τοῦ
RENE
VIGO

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ

Ὁ διευθυντής τοῦ «Παρατηρητοῦ» τῆς μεγάλης καθημερινῆς ἐφημερίδος ποῦ βγαίνει στοῦ Παρισι ἦταν καθισμένος μπρῶς στοῦ γραφείου του ὅταν ἄκουσε νὰ κτυποῦν στή πόρτα του.

— Ἐμπρός! ἐφώνησε χωρίς νὰ διακόψῃ τὸ διάβασμά του κ' ὅταν ἀνοίξε ἡ πόρτα ἕνας νέος ἐμπῆκε στοῦ δωμάτιο κ' ἐπλησίασε τὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντοῦ μὲ βῆμα σταθερό. Δὲ φαινόταν μεγαλείτερος ἀπὸ 17 χρόνων, μὰ ἦταν ψηλὸς καὶ πολὺ ἀνεπτυγμένος γιὰ τὴν ἡλικία του μὲ πρόσωπο ἐγκάρδιο καὶ μάτια ποῦ δειχναν ἐξυπνάδα.

Ὁ διευθυντής χαμογέλασε μόλις τὸν εἶδε καὶ τοῦ ἀπέτεινε τὸ λόγο μὲ καλωσύνη:

— Καλῶς τὸν Ἰάκωβο. Ποῖος ἀνεμος σ' ἔφερε δῶ;

— Ἦθελα νὰ σᾶς ζητήσω κάτι, κύριε διευθυντά, ἀπήντησε ὁ νεαρὸς ἐπισκέπτης καὶ ὁ διευθυντής τοῦ εἶπε μὲ ὕφος ἐνθαρρυντικό.

— Σὲ ἀκούω.

— Κύριε διευθυντά, εἶπε ὁ Ἰάκωβος, φανήκατε πολὺ καλὸς μαζύ μου καὶ μὲ προσλάβετε στὴν ἐφημερίδα σας γι' αὐτὸ καὶ σᾶς εὐγνωμονῶ, ἀλλὰ ἐπιτρέψτε μου νὰ σᾶς πῶ ὅτι ἄρχισα ν' ἀπογοητεύομαι.

— Δὲν σ' ἀρέσει πιά τὸ ἐπάγγελμα;

— Μ' ἀρέσει πάντα, κύριε διευθυντά, μὰ δὲν κάνω παρὰ μικρὸ-ρεπορτάζ, οἱ εἰδήσεις μου μπαίνουν πάντα στὰ φιλά τῆς ἔκτης σελίδος.

— Μὰ τί θές φίλε μου, παρετήρησεν ὁ διευθυντής, εἶσαι πολὺ νέος κ' ἔχεις μόλις τρεῖς μῆνες στὴ δημοσιογραφία, θεωρεῖσαι ἀκόμη ἀρχάριος. Μπορεῖ ἀργότερα νὰ γίνῃς σπουδαῖος, μὰ γιὰ τὴν ὥρα εἶσαι ἀρχάριος.

— Τὸ ξέρω, κύριε διευθυντά, μὰ θάθελα τόσο νὰ μοῦ ἐμπιστευόσατε κάτι τι πιὸ σοβαρό.

— Ὁ διευθυντής χαμογέλασε.

— Καλὰ τοῦ εἶπε, θὰ σὲ στεῖλω στοῦ Νεϊγῦ ποῦ ἔγινε μιὰ ἐκκρηξή ἀεριοφωτος. Εἶναι

στὴ βίλλα ἐνὸς πλούσιου Μεξικανοῦ ποῦ εἶναι πολὺ γνωστός. Θάστελνα τὸν συνάδελφό σου τὸν ἀστυνομικό, ἀλλὰ πήγαινε σὺ στὴ θέση του καὶ γράψε ἕνα μονοστηλάκι γιὰ τὴν Τελευταία Ὦρα.

Ὁ Ἰάκωβος ἔκαμε ἕνα μορφασμὸ καὶ εἶπε μὲ ὄλο τὸ σεβασμὸ.

— Βλέπω ὅτι μὲ κοροϊδεύετε, κύριε διευθυντά, μοῦ δίνετε πάλι ἕνα τιποτένιο πρᾶγμα μὰ ὅπως δῆποτε σᾶς εὐχαριστῶ. Πάω ἀμέσως.

Ἔσπευσε νὰ φύγῃ καὶ ὅταν ἔκλεισε τὴν πόρτα ὁ διευθυντής ἔσκασε στὰ γέλοια.

— Τί σοῦ εἶναι αὐτοὶ οἱ νεαροί, εἶπε, φαντάζονται πῶς μποροῦν νὰ γίνουν ἀμέσως ἀρχισυντάκται. Ἄς πάει τώρα κεῖ ποῦ τὸν στέλνω καὶ δὲν ὑπάρχει βέβαια φόβος νὰ γράψῃ κύριο ἄρθρο.

Σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ ὁ Ἰάκωβος Ντεκόλ κατέβαινε τὴ σκάλα μουρμουρίζοντας:

Ἐκκρηξή ἀεριοφωτος σπουδαία ὑπόθεση, μὰ τὴν ἀλήθεια.

Ὅταν ἔφθασε στὴν ἐξώπορτα σταμάτησε ἕνα ταξὶ ποῦ περνοῦσε καὶ πηδώντας μέσα φώναξε στὸν σωφῶρ.

— Στὸ Νεϊγῦ, ὁδὸς Τοζιὲ 15.

Ἐκεῖ ἦταν ἡ βίλλα τοῦ Μεξικανοῦ Μίγκελ Φεραντές ποῦ εἶχε γίνει ἡ ἐκκρηξή.

Ἦταν 10 πρωί, ὄλοι οἱ δρόμοι τοῦ Παρισιοῦ ἦσαν γεμάτοι τροχοφόρα καὶ τὸ ταξὶ ἀργοπύραζε ἀρκετὰ ὥσπου νὰ φθάσῃ στὴν ὁδὸν Τοζιέ. Ὅταν ἔφθασε ὁ Ἰάκωβος κατέβηκε ἐπλήρωσε κ' ἐτοιμάσθηκε νὰ περάσῃ τὴν καγκελένια πόρτα τῆς βίλλας, ὅταν ἕνας ἀστυφύλακας τὸν ἐσταμάτησε:

— Ποῦ πάτε;

Ὁ νέος ἔδειξε τὴν ταυτότητά του καὶ ὁ ἀστυφύλακας κούνησε τὸ κεφάλι.

— Ἄ! εἴσθε δημοσιογράφος. Τότε μπορεῖτε νὰ περάσετε, μὰ μοῦ φαίνεται πῶς δὲν ἄξιζε νὰ ἐνοχληθῆτε γιὰ τόσο τιποτένιο πρᾶγμα. Δὲν ἦλθε κανένας συνάδελφός σας.

Ὁ Ἰάκωβος κατάλαβε ἀκόμη πὺ πολλὸ πόσο τὸν εἶχε κοροϊδέψῃ ὁ διευθυντής του

καὶ δὲν εἶπε λέξη μόνο προχώρησε.

Στὸ περιβόλι συναντήθηκε μὲ τὸν ἀστυνομικό ποῦ ταν γνωστός του καὶ τὸν ρώτησε.

— Τί ἀκριβῶς συμβαίνει;

— Τίποτε τὸ σπουδαῖο, τοῦ ἀπήντησε αὐτός. Κάπου ξεθύμωσαν γκαζ καὶ τὴ νύχτα ἔγινε ἐκκρηξή. Ἔσπασε ἕνα τζάμι παραθύρου καὶ μερικὰ γυαλικά. Μικροπράγματα.

— Πληγώθηκε κανεὶς;

— Ὁχι, δὲν ἦταν κανεὶς μέσα. Ὁ ἰδιοκτήτης λείπει στὴ Νίκαια. Τοῦ τηλεγραφήσαμε κ' ἀπήντησε πῶς φθάνει ἀπόψε τὴ νύχτα. Ἄδικα θὰ χάσῃ τὴν ἡσυχία του.

— Τί εἶναι ὁ ἰδιοκτήτης;

— Ἐνας πολυεκατομμυριούχος βιομήχανος τοῦ Μεξικοῦ ποῦ ἄφησε τὴν πατρίδα του ἐξ αἰτίας κάποιας συνωμοσίας, στὴν ὁποία εἶχε βρεθῆ μερδεμένος.

— Καὶ ἡ ἐκκρηξή πῶς ἔγινε;

— Σᾶς εἶπα ἐξεθύμωσαν κάπου.

— Μὰ εἶναι βέβαιο πῶς ἔτσι ἔγινε ἡ ἐκκρηξή;

— Βέβαια. Ὅταν ἔφθασε ἡ πυροσβεστικὴ ἀντλία μύριζε παντοῦ γκαζ.

— Τὸ ρολοῖ τοῦ γκαζιοῦ ἦταν ἀνοικτό;

— Ὁχι, κλειστό.

— Τότε πῶς ξεθύμωσαν;

— Μὰ θαρρῶ πῶς ξεθύμωσαν τὸ ἴδιο τὸ ρολοῖ, θάρρη ἕνας ὑπάλληλος τῆς Ἐταιρείας καὶ θὰ ἐξετάσῃ νὰ μᾶς πῆ.

— Κι' ὥσαμ' αὐριο δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ ἐξακολουθῆ νὰ ξεθυμαίνῃ;

— Ὁχι, γιὰτι ἔκοψαν τὸν ἐξωτερικὸ σωλήνα ποῦ ἔφευγε τὸ γκαζ.

Ὁ Ἰάκωβος ἔμεινε λιγάκι συλλογισμένος. Σὲ λίγο εἶπε:

— Πῶς ἔγινε ὅμως ἡ ἐκκρηξή χωρίς ν' ἀνάψῃ κανεὶς φωτιά;

— Ἄ! εἶναι ἀπλούστατο. Στὸ πλάι εἶν'

ἕνας φούρνος ποῦ καίει ὅλη νύχτα κ' ἡ καπνοδόχος του βγάζει σπύθες καὶ πετᾶ ἀναμένα καρβουνάκια. Κάποια σπύθα θάπεσε στὴν καπνοδόχο τῆς βίλλας κ' ἔγινε ἡ ἐκκρηξή.

— Αὐτὸ εἶναι τὸ συμπέρασμα ποῦ βγάλανε;

— Ναί. Ἄλλως τε τὰ πράγματα τὸ λένε.

Καὶ ὁ ἀστυνόμος ἐπρόσθεσε κτυπώντας φιλικὰ τὸν ὄμο τρῦ νεαροῦ ρεπόρτερ.

— Τιποτένια πράγματα πάλι, μικρὸ μου, δὲ θὰ μπορέσετε νὰ κάνετε τὴ φιγούρα σας.

Ὁ Ἰάκωβος χαιρέτησε τὸν ἀστυνομικό κ' ὅταν τὸν εἶδε ν' ἀπομακρύνεται ἔμεινε σκεπτικός.

— Σὰ νὰ μὴ μοῦ φαίνεται τόσο ἀπλὴ ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία, σκέφθηκε κ' ἄρχισε νὰ περιεργάζεται τὴ βίλλα ὅταν ἄκουσε μιὰ φωνή:

— Ἐ! κύριε, πρέπει νὰ βγῆτε ἔξω. Ὁ κ. ἀστυνόμος ἔφυγε. Θὰ κλείσωμε.

— Ἐχετε τὸ κλειδί;

— Ναί ὁ κ. Φερναντέζ τῶχε ἀφήσει

στὸν θυρωρὸ τοῦ γειτονικοῦ σπιτιοῦ.

Ὁ Ἰάκωβος ἐβγήκε κ' ἄρχισε νὰ περπατῆ σιγὰ καὶ νὰ σκέπτεται.

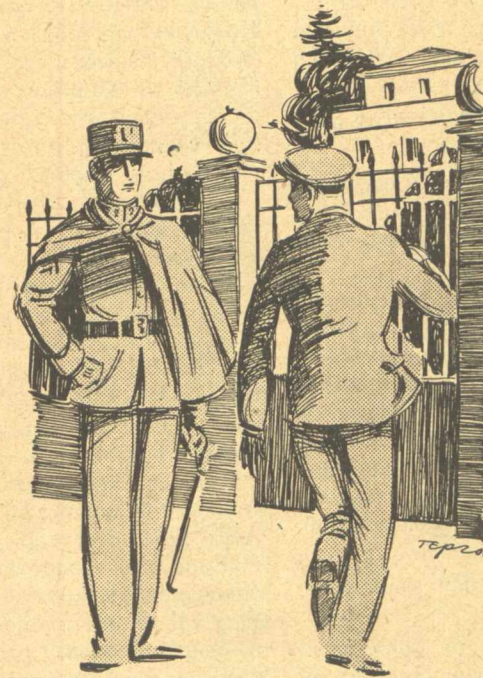
Ἡ ὑπόθεση αὐτὴ δὲν τοῦ φαινόταν τόσο ἀπλὴ ὅσο τὴ νόμιζε ὁ ἀστυνόμος.

— Νὰ ξεθυμαίνῃ γκαζ μὲ ρολοῖ κλειστό, ἔλεγε, εἶνε λιγάκι περίεργο. Κι' ἔπειτα αὐτὴ ἡ σπύθα ποῦ πετιέται ἀπ' τὴ μιὰ καπνοδόχο στὴν ἄλλη, δὲν μοῦ φαίνεται καὶ τόσο πιθανό... Κάτι ἄλλο συμβαίνει.

Κάποιος τὰ μαγεῖρεψε ὅλ' αὐτὰ... Μὰ ποιός; Ὁ θυρωρὸς ποῦχε τὸ κλειδί;

Ἐμεινε λιγάκι συλλογισμένος μὰ καθὼς εἶχε δεῖ τὸν ἀστυφύλακα νὰ φεύγει ξαναγύρισε στὴ βίλλα κ' ἄρχισε νὰ κτυτᾶ τριγύρω.

(ἀκολουθεῖ)

Η ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΦΙΛΩΝ ΜΑΣ

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΟΥ ΜΑΝΩΛΗ ΚΑΙ ΤΗΣ ΓΚΑΜΠΥ

— Παιδιά! ἄς παίξουμε κάτι ἄλλο! Εἶπε, μιὰ μέρα, ἡ Κούλα στις φίλες της. Τὰ βαρέθηκα πιά αὐτὰ τὰ πεντόβολα.

— Ἀχ! ναί, ναί, φώναξαν οἱ ἄλλες.

— Παίζουμε κρυφτό; λέει ἡ Μαίρη.

— Οὐφ! καὶ σὺ μὲ τὸ κρυφτό σου! τὴν δέχεται ἡ Ρένα. Νὰ παίξουμε κυνηγητό.

— Μπα! λέγει ἡ Θάλεια. Ἐγὼ βροῖκα τὶ νὰ παίξουμε! Νὰ παντρεύουμε τὸν Μανώλη μὲ τὴν Γκάμπυ!

— Ἄ! ναί, ζήτω ω ω ω! φώναξαν ὅλες μὲ μιὰ φωνή.

Ἀμέσως ἀναστατώθηκαν ὅλα τὰ συρτάκια καὶ ἡ ντουλάπες, καὶ ὁ τόπος γέμισε κουρέλια. Χιλιάδες παρδαλλές κορδέλλες, κομμάτια τοῦλι καὶ διάφορα ἄλλα.

Ἀπ' αὐτὰ διάλεξαν τὶς δυὸ πλατύτερες κορδέλλες, καὶ τὶς ἔδεσαν σὲ δυὸ μπαστούνια γιὰ λαμπάδες, φόρεσαν τὴς νύφης ἕνα πέπλο, γέμισαν κομματάκια τοῦλι μὲ χαλίκια γιὰ κουφέτα, βροῖχαν ἕνα στεφάνι ἀπὸ Πασχαλινὴ λαμπάδα κ' ἐπλεξαν κ' ἕνα ἄλλο ἀπὸ πράσινο σπάγγο καὶ τοῦ κόλλησαν μικρὰ λουλουδάκια ἀπὸ ἄσπρο κερί. Ἐπειτα ἔδεσαν ἀπὸ μιὰ κορδέλλα στὸ λαϊμὸ τοῦ γαμπροῦ καὶ τῆς νύφης.

— Ἀλλά, λέει ἡ Νέλη, δὲν μοιράσαμε τοὺς ρόλους!

Ἀμέσως ὁ καθένας πῆρε τὸ ρόλο του: Ἡ Θάλεια καὶ ἡ Ρένα ἔγιναν πεθερές, ἡ Μαίρη ἔγινε κουμπάρα, ἡ Κούλα καὶ ἡ

Πόπη θὰ κρατοῦσαν τὶς λαμπάδες καὶ ἡ Νέλη ἔγινε ὁ παπᾶς.

Μόλις ἐπῆσαν τοὺς ρόλους, ἡ Νέλη καὶ ἡ Θάλεια, μάζεψαν ὅλες τὶς καρτέκλες καὶ τὶς ἀράδειασαν σὲ μιὰ κάμαρα γιὰ τοὺς φανταστικούς καλεσμένους καὶ σὲ δυὸ μεσαίες καρτέκλες κάθησαν τὰ πεθερικά. Ἐβαλαν τὴν Κούλα καὶ τὴν Πόπη νὰ σταθοῦν δίπλα στις πεθερές κ' ἔδωσαν τῆς κάθε μιᾶς νὰ βαστάει ἕνα ἀπὸ τὰ δυὸ μπαστούνια πού ἦταν δεμένα μὲ τὶς κορδέλλες. Ἐπειτα ἔβαλαν τὸν γαμπρὸ νὰ καθήση μπροστὰ στὴ Θάλεια καὶ τὴν Γκάμπυ μπροστὰ στὴ Ρένα.

Ἡ κουμπάρα στάθηκε μπροστὰ ἀπὸ τὸ γαμπρὸ καὶ τὴ νύφη, ἐνῶ ὁ παπᾶς στάθηκε ἀπὸ πίσω τους.

Μόλις μῆκε μέσα ἡ κουμπάρα, ἔβαλε τὰ στέφανα στὸ ζευγος καὶ ἀμέσως τοὺς τὰ ἔλλαξε. Ὁ Μανώλης σοβαρὸς τὴν ἐκύτταξε, ἐνῶ ἡ Γκάμπυ—καμωματοῦ πάντα—τραβιόταν σιγὰ-σιγὰ πίσω, καὶ ἔπεσε πάνω στὴ Ρένα. Ἡ Ρένα ὅμως μὲ μιὰ σπρωξιὰ τὴν ἔφερε στὴ θέση της.

Ἀμέσως ὕστερα ἀπὸ αὐτὸ ἄρχισαν ὅλοι τὸ χορὸ, ψέλνοντας τὸ «Ἡσαΐα χόρευε!» Ἄλλὰ πάνω στὸ χορὸ, ἀγρίεψε ὁ Μανώλης κ' ἔδωσε μιὰ γρατσουνιά στὸν παπᾶ, ἀναποδογύρισε τὶς λαμπάδες, τὰ στέφανα, τὴ νύφη καὶ μὲ μιὰ πηδησιὰ βροῖθηκε ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιο, γιατί πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι ὁ Μανώλης καὶ ἡ Γκάμπυ εἶναι τὰ δυὸ γατάκια τῆς Θάλειας.

ΛΕΝΑ ΑΡΓΥΡΙΑΔΗ

ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ!

Τὸ περιοδικὸ μας σᾶς εἰτοιμάζει μιὰ ὄραια καὶ μεγάλη **ἐκπλήξη!** Κάτι πού θὰ σᾶς εὐχαριστήσῃ, θὰ σᾶς τέρψῃ, θὰ σᾶς ἐνθουσιάσῃ. Κάτι, τέλος, πού σᾶς **ἀξίζει**, γιατί ὅλοι σεῖς οἱ μικροὶ φίλοι καὶ φίλες μας, μὲ μόνο τὸ γεγονός ὅτι εἶσθε ἀναγνώστες τοῦ περιοδικοῦ μας, δείχνετε πὼς **ξέρετε** νὰ ἐκτιμᾶτε μιὰ καλὴ κ' εὐγενικὰ προσπάθεια πού γίνεται **γιὰ τὸ καλὸ σας**, καὶ γι' αὐτὸ αἰσθανόμαστε τὴν ὑποχρέωση νὰ σᾶς ἀμείψουμε γιὰ τὶς καλὲς σας προθέσεις καὶ τὴ συμβολὴ σας στὸν ὄραιο ἀγῶνα μας.

Μὰ ποιά θᾶνε ἡ ἀμοιβή; Αὐτὸ εἶναι τὸ μυστικὸ!

Μὴν ἀνυπομονήτε ὅμως νὰ μιὰ εὐκαιρία νὰ δοκιμάστε λίγο τὴν ὑπομονή σας, στοιχεῖο ἐπιτυχίας ἀπαραίτητο γιὰ τὴν κοινωνικὴ σταδιοδρομία σας—θὰ μάθετε ἀργότερα, ὅχι πολὺ ἄργα! Καὶ θὰ ἐνθουσιασθῆτε.

Ἀλλὰ προσέξτε. Πρέπει νὰ κόψετε καὶ νὰ μᾶς στείλετε τὸ μεγάλο δελτίο πού βρίσκεται στὸ ἐξώφυλλο ἀφοῦ τὸ συμπληρώσετε μὲ τὸ ὄνομα καὶ τὴ διεύθυνσή σας. Αὐτὸ εἶνε **ἀπαραίτητο** γιὰ τὴ συμμετοχή σας στὴ μεγάλη χαρὰ, πού θὰ δώσουν στοὺς καλοὺς τους φίλους «Τὰ Ἑλληνόπουλα». Ἐμπρὸς λοιπόν. Περιμένουμε.

Μεταφῶ μας

Ἀγαπητὰ μου παιδιά, Σήμερα γιὰ πρώτη φορὰ θὰ πιάσετε στὰ χέρια σας τὸ καινούριο σας περιοδικὸ «Τὰ Ἑλληνόπουλα».

Ὅπως ὁ τίτλος του τὸ λέει, τὸ περιοδικὸ αὐτὸ ἀφιερώνεται σὲ κάθε παιδί, ἀγόρι ἢ κορίτσι, πού ζεῖ κάτω ἀπ' τὸ γαλάζιο οὐρανὸ μας, κ' ἀκόμα καὶ στὸ κάθε Ἑλληνόπουλο πού ζεῖ στὴν ξημεριά.

Ἀτενίζει γιὰ πρώτη φορὰ τὸ φῶς κλείνοντας ἀνάμεσα σὶς γραμμὲς του μεγάλα ἰδανικά. Φιλοδοξεῖ νὰ γίνῃ ὁ ἀδελφικός σας φίλος, ὁ ἐμπρηχτικός σας, ὁ ἀχώριστος σύντροφός σας, ὁ πρωτοπόρος κάθε εὐγενικῆς ὁρμῆς πού μπορεῖ νὰ γεννηθῇ στὴν παιδικὴ σας ψυχή.

Κι' ἐρχομαι κι' ἐγὼ ἀπὸ τὴ στήλη αὐτὴ νὰ σᾶς ζητήσω, μὲ τὸ δικαίωμα πού δίνει ἡ φιλία, ν' ἀνοιξετε διάπλατη τὴν καρδιά σας καὶ νὰ δώσετε μιὰ ὄδηση διὰ τὰ Ἑλληνόπουλα μαζὺ σὶς φιλοδοξίες τοῦ περιοδικοῦ σας.

Ἄν μερικοὶ φίλοι τῆς παιδικῆς σας ψυχῆς μαζεῦτηκαν γιὰ μιὰ προσπάθεια, ἡ προσπάθεια αὐτὴ θὰ μείνῃ ἄγνοη, ἂν σεῖς τὰ Ἑλληνόπουλα δὲν τὴν ὑποβοηθήσετε.

Ἡ ἐξέλιξη τοῦ περιοδικοῦ σας ἐν σᾶς πρέπει νὰ ὀφείλεται, ἀπὸ τὰς τὶς ἴδια πρέπει νὰ πηγάζῃ καὶ ἐν τῷ ἰκανὸ νὰ σᾶς ἐλκύσῃ μέσα αὐτὸ.

Καθὼς σᾶς τὸ ζητοῦν οἱ γειτονικές μας στήλες, γράφετε ἐλεύθερα τὸ περιοδικὸ σας ὅ,τι σκέπτεσθε, ὅ,τι ἐπιθυμεῖτε νὰ μάθετε, ὅ,τι νοσταλγεῖτε νὰ γνωρίσετε, κ' αὐτὸ πάντα πρόθυμο θὰ προσπαθῇ νὰ τροσανατολίζεταί σὶς ἐπιθυμίες σας, προσανατολίζοντας τὶς ἐπιθυμίες σας πρὸς τὰ ἰδανικά του.

Καὶ ξέρω καλὰ πὼς ἡ προσπάθειά του αὐτὴ δὲ θὰ μείνῃ ἄγνοη, γιατί κάθε παιδί ἀγόρι ἢ κορίτσι οὐ γεννήθηκε στὸν πανόριστο τόπο σας, κλείνει μέσα στὴν ψυχούλα του κάτι ἀπ' τὸ γαλάζιο τ' οὐρανὸν μας, ἀπ' τὸ καθάριο φῶς τοῦ λιοῦ μας, ἀπ' τὸ διάφανο τῆς ἀλασσας μας. Δὲν χροιάζεται ἄλλο πὸ τὴ σπῖθα πού ζωντανεῖται τὴν ὥρα καὶ γιγαντιώνει τὴ φλόγα.

Ἐμπρὸς λοιπόν, παιδιά, διὰ ἀξὺ γιὰ μιὰ προσπάθεια!

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

Ἀπὸ τὸν ἕνα στὸν ἄλλο

Ἡ στήλη αὐτὴ ἔχει προορισμὸ νὰ φέρῃ σὲ ἐπικοινωνία τοὺς ἀνιγνώστες τοῦ περιοδικοῦ μας μεταξύ τους.

Κάθε παιδί δηλαδή, ἀγόρι ἢ κορίτσι πού θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μ' ἕνα ἄλλο παιδί θὰ μπορῇ νὰ τὸ κάνη ἀπὸ τὴ στήλη αὐτὴ.

Ἀλλὰ ἐπειδὴ ἂν εἶχε καθένας δωρεὰν αὐτὸ τὸ δικαίωμα θὰ ὑπῆρχε κίνδυνος οἱ δημοσιεύσεις αὐτὲς ν' ἀπασχολοῦν πολὺ χώρο, ἀναγκάζομαστε νὰ τὶς διατιμήσωμε.

1-20 λέξεις θὰ πληρώνωνται 8 δραχμὲς καὶ 50 λεπτὰ κάθε ἐπὶ πλέον λέξη.

Γιὰ νὰ μπορῇ ἐξ ἄλλου ἕνα παιδί νὰ ἔχῃ δικαίωμα σ' αὐτὴ τὴν ἀλληλογραφία εἶναι ἀπαραίτητο νὰ ἔχῃ ψ.υδώνυμο. Γράφομε σὲ ἄλλη στήλη πὼς θὰ τὸ ἀποκτήσῃ.

Πρέπει ἐπίσης τὰ γραφόμενά του νὰ εἶναι καθαρογραμμένα, νὰ πιάνουν τὴ μιὰ μόνο πλευρὰ τῆς σελίδας καὶ κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμό του νὰ γράφῃ καὶ τὸ ὄνομά του. Φυσικὰ τὸ ὄνομά του θὰ ἐνδιαφέρῃ μόνο τὴ Διεύθυνση τοῦ Περιοδικοῦ, γιὰ ὑπογραφή δὲ στὴ στήλη θὰ μπαίνει μόνο τὸ ψευδώνυμο.

Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ὄροι εἶναι ἀπαραίτητοι γιὰ ὅσα παιδιά θέλουν νὰ ἀλληλογραφοῦν μεταξύ τους διὰ μέσου αὐτῆς τῆς στήλης.

Ἐννεργασία φίλων μας

Πολλὰ παιδιά γράφουν μὲ τὴ φιλοδοξία νὰ ἴδουν μιὰ μέρα δημοσιευμένο αὐτὸ πού γράφουν. Αὐτὴ ἡ φιλοδοξία εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς εὐγενικὲς φιλοδοξίες καὶ θὰ

προσπαθήσωμε νὰ τὴν τονώσωμε δταν βλέπομε πὼς τὴν ὑποκνεῖ κάποια φλόγα. Γι' αὐτὸ θ' ἀφιερῶσωμε ἀργότερα μιὰ σελίδα γιὰ νὰ δημοσιεύωμε ἐκεῖ ἀποκλειστικὰ ἔργα πού θὰ μᾶς στέλνουν οἱ φίλοι μας. Φθάνει νὰ τὰ βροῖσωμε καλογραμμένα, χωρὶς περικοιτολογίες καὶ νὰ μὴν υπερβαίνῃ τὸ καθένα τὶς 250 λέξεις. Θὸ δεχόμεθα ἐπίσης Πνευματικὰ Παιγνίδια, δηλαδή, γρίφους, πυραμίδες, κρυπτογραφικὰ καὶ ἄλλα, πού θὰ δημοσιεύωνται μὲ τὸ ψευδώνυμο τοῦ γράφοντος.

Σήμερα δημοσιεύουμε τὴν πρώτη συννεργασία πού μᾶς ἐστάλη μόλις ἀναγγείλαμε τὴν ἔκδοση τοῦ Περιοδικοῦ μας. Ὄφειλεται στὴ δκαετὴ μαθήτρια Λένα Ἀργυριάδη.

Ἐγκριση ψευδωνύμων

Κάθε παιδί πού θέλει ν' ἀποκτήσῃ ἕνα ψευδώνυμο γιὰ νὰ μπορῇ νὰ λαμβάνῃ μέρος στὴν ὄλη κίνηση τοῦ Περιοδικοῦ μας πρέπει νὰ ζητήσῃ τὴν ἐγκρισή του ἀπὸ τὸ Περιοδικὸ.

Ἡ αἰτήσή του πρέπει νὰ συνοδεύεται ἀπὸ 10 δρχ. ἢ ἀπὸ δύο ἐτήσιες συνδρομὲς πού θὰ ἔχῃ κατορθώσῃ νὰ ἐπιτύχῃ, συντελώντας ἔτσι στὴ διάδοση τοῦ φύλλου.

Τὸ ψευδώνυμό του θὰ ἐγκριθῇ ἂν θεωρηθῇ κατάλληλο ἀπὸ τὴ Διεύθυνση, διαφορετικὰ θὰ τοῦ ζητηθῇ νὰ διαλλεξῇ ἄλλο χωρὶς φυσικὰ νὰ ἀναλάβῃ ἄλλη ὑποχρέωση.

Τὸ ψευδώνυμο αὐτὸ θὰ ἰσχύῃ γιὰ ἕνα χρόνο, ἂν δὲ ζητηθῇ ἢ ἀλλαγῇ του τότε φυσικὰ θὰ χρειασθῇ νὰ ἐπαναληφθοῦν οἱ ὄροι πού ἀναφέρουμε πάρα πάνω.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΛΥΣΕΩΝ Α'. ΤΡΙΜΗΝΟΥ

Σὲ κάθε φύλλο θὰ δημοσιεύονται ἕξη ἢ ἑπτὰ ἀσκήσεις. Ὅσοι θὰ λάβουν μέρος στὸ Διαγωνισμό, δὲν εἶναι ἀπαραίτητο νὰ λύσουν ὅλες τὶς ἀσκήσεις πού θὰ δημοσιευθοῦν στὸ διάστημα τοῦ τριμήνου, μὰ ὅσες μποροῦν. Πρέπει νὰ λαμβάνουμε τὶς λύσεις κάθε φύλλου τὸ πολὺ 15 μέρες μετὰ τὴ δημοσίευσή τους.

Οἱ λύσεις θὰ γράφονται σὲ χωριστὴ κόλλα, μὲ τὴν ἐπιγραφή «Ἀπάντηση στὸ Διαγωνισμό λύσεων Α' Τριμήνου». Κάθε ἀσκηση θ' ἀναφέρεται μὲ τὸν ἀριθμὸ τῆς καὶ τὴν ὀνομασία τῆς (λ. χ. 1, Λεξιγρικός). Καὶ κάθε λύτης, ἀμέσως παρὰ κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιγραφή, θὰ γράφῃ τ' ὄνομα, τὸ ψευδώνυμό του, ἂν ἔχῃ τέτοιο, καὶ τὴν ἡλικία του. Γιατὶ θὰ τοὺς χωρίσουμε σὲ δύο τάξεις: Σὲ λύτες τῶν 12 ἐτῶν καὶ κάτω καὶ σὲ λύτες πάνω τῶν 12 ἐτῶν. Ὅσοι παρσλείφουν ν' ἀναφέρουν τὴν ἡλικία τους, θὰ θεωρηθοῦν πάνω ἀπὸ 12 ἐτῶν.

Βραβεῖα θὰ δοθοῦν τρία σὲ κάθε τάξη. Τὸ πρῶτο θὰ τὸ πᾶρῃ ὁποῖος λύσει ὅλες ἢ τίς περισσότερες ἀσκήσεις, τὸ δεύτερο καὶ τὸ τρίτο ὁποῖοι ἔρχονται κατόπι του.

Τὰ βραβεῖα θὰ ἀναγγελθοῦν στὰ ἐπόμενα φύλλα.

Γιὰ νὰ μορῆ ἓνα παιδί νὰ λάβῃ μέρος στὸ Διαγωνισμό Λύσεων θὰ συνοδεύῃ τὶς λύσεις πού θὰ στέλνῃ μὲ τὸ σχετικὸ δελτίο τοῦ ἰδίου φύλλου.

1. Λεξιγρικός

Ἀκούς, πρῶτα, μὰ πρόθεση κατόπιν ἓνα κρότο καὶ, γιὰ νὰ βρῆς τὸ σύνολο, γυρνᾷς μ' ὠραῖο τρόπο.

2. Μεταγραμματισμὸς

Βγάξεις α καὶ βάζεις ο κι' ἔτσι βλέπεις στὸ λεπτὸ ἀπὸ φῶς, πού ὀδηγεῖ, ἀναγκαῖα πληρωμὴ.

3. Κρυπτογραφικὸ

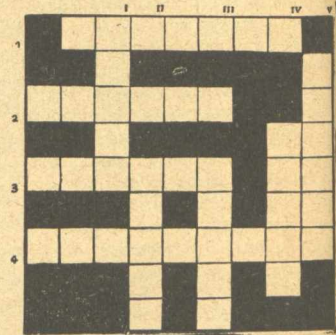
1234567890 = Ἴερά πόλις
2846 = Ἐκτασις
3764 = Ἐνδυμα
4537817 = Ὀροσειρὰ
5146 = Βαθμὸς συγγενείας
67046 = Ἠοῖ Αἰγαίου
769046 = Ἐπίθετο
8537 = Μουσικὸ ὄργανο
98176 = Προφήτης
09827 = Δένδρο

4. Γωνία

* = Χώρα τῆς Ἀσίας
* * . . . = Ἠοῖ Κυκλάδων
* * * . = Βασιλεὺς Φρυγίας
. . . * . = Χρῶμα

* * * . = Φυτό
* * . . . = Βουνὸ Ἀφρικῆς
* = Οὐράνιο σῶμα
Κάθετα: Εὐρωπαϊκὴ πρῶ-
τεύουσα.

5. Σταυρωτὲς Λέξεις

Ὅριζόντια:

- 1, Κράτος τῆς Εὐρώπης
- 2, Πλανήτης
- 3, Κράτος τῆς Εὐρώπης
- 4, Ὅμηρικὸς Βασιλεὺς.

Κάθετα:

- I, Κράτος Βαλκανίων
- II, Ἠοῖ τοῦ Αἰγαίου
- III, Βουνὸ Βαλκανίων
- IV, Νομοθέτης
- V, Βουνὸ τῆς Πελοποννήσου

Θὰ προσπαθοῦμε πάντα νὰ σᾶς παρουσιάσωμε ἓνα περιοδικὸ ὅσο τὸ δυνατό πιδ καλὸ, περιμένουμε ὅμως καὶ τὴ δική σας ἐνίσχυση, τὴν ἠθικὴ καὶ τὴν ὕλική. Ἡ ἠθικὴ θ' ἀνανεώνῃ τὰς δυνάμεις μας καὶ ἡ ὕλικὴ μᾶς εἶναι ἀπαραίτητη γιὰ νὰ ἐπιτύχωμε ὄχι μόνον τὴ διατήρησιν, ἀλλὰ πρὸ πάντων τὴ βελτίωσιν τοῦ περιοδικοῦ μας. Καὶ τὴν ἠθικὴ ὅμως καὶ τὴν ὕλικὴ ἐνίσχυση θὰ τίς ἔχουμε ἂν ἀγαπήσετε «ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ». Σκεφθῆτε, ἂν κι' ἓνα μονάχα συνδρομητὴ μᾶς ἐξασφαλίσῃ καθέννας σας, διπλασιάζεται ἀμέσως ἡ κυκλοφορία μας καὶ τί εἶναι γιὰ σᾶς νὰ πείσετε ἓνα μονάχα ἀπ' τοὺς γνωστούς σας ν' ἀγοράζῃ τὸ φύλλο μας ἢ νὰ ἐγγραφῇ συνδρομητῆς;

Ὅποιος μᾶς στέλνῃ δέκα ἐτήσιες συνδρομὰς ἢ εἴκοσι ἐξάμηνες θὰ λαμβάνῃ τὸ περιοδικὸ δωρεὰν γιὰ ἓνα χρόνον.